

LÁZÁR ERVIN

BAB BERCI KALANDJAI

1989.

TARTALOM

Bab Berci és a tünkány vagy kicsoda
A csodapatika
Bab Berci köve
Bab Berci Pálinkós Gyurka repülőgépét várja
Bab Berci és a csodanektár
Bab Berci, a bennszülött
A Fiú
Bab Berci együtt sír Nuuszi Kuuszival
Bab Berci ránéz Rév Zoli pálinkájára
Bab Berci jót tesz
Lapázi Lopez ellentolvajnagy
Bab Berci a városban

Bab Berci és a tünkány vagy kicsoda

Bab Berci savanyú arccal ballagott az erdei úton. Már megint savanyú a képem - gondolta, és ettől, ha lehet, még savanyúbb lett.

- Te jó Egek Ura! Miért vagyok én mindig savanyú? - kiáltott egy jó hangosat. Tehette, se közel, se távol senki emberfia, aki meghallhatta volna. Bár nem is az embereknek kiáltott, mert is volna ő kiáltani, ha ember van a közelben, hallottuk, az Egek Urának kiáltott, az Egek Uráig azonban vagy nem hatolt fel ez az erdőközepi hang, vagy egyszerűen nem volt kedve válaszolni, magára hagyta szegény Bab Bercit, hadd forogjon savanyú levében. Forgott is. Csak előbb bocsánatkérően körülnézett, mert a kiáltásától némaságba dermedt az erdő, és Bab Berci nem szerette a füvek, fák, madarak némaságát. Csak a füvek, fák, madarak csendjét szerette. Megvárta, míg fölzengett a bizakodó csönd, és máris az orránál tartott: persze, e miatt a túlméretezett szörnyeteg miatt van minden, e miatt a tokmányorr miatt, e miatt az uborkaorr miatt... mit orr?! Ormány! Egy bánatos, vöröslő hegycsúcs, egy Kilimandzsáró, egy Popocatépetl, egy Mohendzsodáro, nem, a Mohendzsodáro az nem hegy, az egy romváros, mindegy, akkor is ez az ormány, ez az oka mindennek! Ahogy a nátha észreveszi, rikoltva felkiált, felkiáltván rikolt, és egyetlen rohammal boldogan benn terem, ez kell nekem, ez az én otthonom, rikogat a nátha, Bab Berci orra nekem egy kastély, egy katedrális, Bab Berci orra az én váram, ordibálja elragadtatottan, és soha többé semmiféle fortélyal kiüzni nem lehet. Na igen. Bab Berci egy lepedőnyi kockás zsebkendőt húzott elő, és nagyot tüszentett bele. Ettől már meg sem rezdült az erdő, megszokta már Bab Berci tüszögését, mondhatnánk úgy is, Bab Berci tüszögése az erdő csendjéhez tartozott.

Hogyha talán emberek közé járnék - gondolta Bab Berci. - Huhh! Megsavanyodnának tőlem. Hiszen ha savanyú uborkát teszek el, nem is kell hozzá ecet. - Az már igaz. Bab Berci csak ránéz mélabúsan az uborkával telt üvegre, és máris kész a savanyú uborka. - Ez az egy hasznom van - gondolta -, nem kell ecetre pénzt adni. - Csakhogy amit nyer a réven, elveszti a vámon. Mert a cseresznyebefőttjéhez meg kétszer annyi cukor kell. Különben megsavanyodna szegény cseresznye. - Ajaj! - sóhajtott Bab Berci, és a zsákjába tett egy szelídgesztenyét. Mert télire gyűjtögetett éppen. Igyekezett nem ránézni a szelídgesztenyére, nehogy megsavanyodjon az is.

- Gyűjtögetek télire, és rejtegetem a savanyúságom. Hát élet ez?! - Mormogott Bab Berci, és képzeletben nagyvárosok utcáin sétált, emberek forgatagában, lakodalomban kurjongatott, baráti társaságban tereferélt, színházat nézett, vendéglőben vacsorázott, fogta egy lány kezét, futballmeccsen ordított, hogy fuj, bíró! ajaj! Talált még egy szelídgesztenyét. Beleejtette a zsákjába. A két gesztenye boldogan összekoccant... De koccant valami más is, sejtelmes, finom zajok ütötték meg Bab Berci fülét, a patak felől valami felfénylett, fehér tüllök villantak a bokrok között.

- Hé, ki az? - kérdezte ijedten Bab Berci, s akkor a fák közül teljes pompájában előlépett egy tündér.

- Én vagyok - mondta, és Bab Berci elkapta róla a tekintetét, mert úgy érezte, megvakul. - Kedves Bab Berci! - folytatta a tündér, s erre Bab Berci mégiscsak rákapta egy pillanatra a szemét, ki az, aki őt kedvesnek nevezi. - Megszerettelek téged - mondta a tündér -, fogadd el ezt tőlem - és egy aranyszelencét nyomott Bab Berci kezébe. - Nyisd ki, segít rajtad.

- Hát izé... köszö... - motyogta Bab Berci, de közben fölpillantott s látta: a tündérnek már hült helye. Hogy egyáltalán ott volt, csak abból látszott, hogy egy árnyalattal fakóbb lett minden, amint eltűnt.

Hát megtörtént! Megtörtént a csoda - dobogott Bab Berci szíve.

Magához szorította a szelencét, Kilimandzsáró-orrát a nap felé emelte, s ebből, persze, egy jókora tüsszentés lett megint.

Lehet, hogy orvosság van benne, ami örökre elmulasztja a náthámat - villant az eszébe. - Orvosság? Majd épp valami vacak náthaorvosság miatt jelenik meg nekem egy tündér! Talán tele van drágakövekkel, vagy egy terüljasztalkám-kendő van benne, vagy valami varázskenyőcs, amitől szép és daliás leszek. - Kihúzta magát, mintha máris szép és daliás volna. - Az is lehet, hogy egy dzsinn van benne - gondolta Bab Berci -, azám, egy dzsinn, mint Aladdin lámpájában, csak fel kell emelni a födelet, és máris előgomolyog, és azt kérdezi: „Mit parancsolsz, édes gazdám?” Ámbár rám jobban illene, ha azt mondaná: „Mit parancsolsz, savanyú gazdám?” Ugyan, a fene se lesz többet savanyú!

Bab Berci óvatosan a füre helyezte a szelencét, körüláncolta, lehasalt mellé, és rászorította a fülét. Mi lehet benne? Feszülten figyelt, de nem hallott semmit... dehogynem... most... valami icinyke-picinyke moccanás... vagy csak én mozdítottam a szelencére szorított fületem? Fölugrott, begörbített háttal, lábujjhegyen újra körüljárta a szelencét, majd visszafojtott lélegzettel, óvatosan letérdelt mellé, és a fülét rászorította. Pirinyó moccanások, csisszenések. Aha... egy kígyó - villant Bab Berci agyába, és elvörösödött az izgalomtól. Biztos mérges kígyó. Amint fölemelem a födelet, kivágódik a kígyó feje, és puff, volt Bab Berci, nincs Bab Berci! Vagy egy gonosz dzsinn van benne, akárcsak annak a halásznak a palackjában. Úgy is van! Mivel érdemeltem volna ki éppen én egy tündér jótéteményét? Tündér? Tündér volt egyáltalán? Fehér tüllökben, az igaz, szép is volt, az is igaz... Miért? Szép boszorkányról még nem hallottál? Olyan szép, mint a nap, és olyan gonosz, mint az éjszaka.

Bab Berci megpróbálta maga elé idézni a jelenség arcát - és igen... igen, mintha lett volna valami furcsa a tekintetében... valami sandaság. Lehet, hogy nem is tündér volt ez, hanem boszorkány. Vagy a kettőnek a keveréke. Persze lehet, hogy ez egy boszordér volt. Vagy tünkány. Akkor ezer jaj nekem! Azám! Kétszer ekkora náthával, kétszer savanyúbban szedhetem télire a makkot meg a szelídgesztenyét... Na, nem... Bab Berci megmarkolta az arany-szelencét, erősen rászorította a fedelét. Csak ki ne nyíljon valahogyan... De hiszen fényesebb lett tőle az erdő, amikor kilibegett a fák közül... fény áradt belőle... Áradhat fény egy gonosz lélekből? Még a füvek is megfakultak, amikor eltűnt. Bab Berci szorítása lazult a fedélen... Eltűnt. Mint a kámfor. Még azt sem várta meg, hogy megköszönjem neki... Hát eltűnhet így, ilyen ukmukfukk, ilyen váratlanul egy jóságos lélek? Újra erősen megszorította a szelencét. Futott. Az erdei tó mellett lihegve megállt, egy bizonytalan pillantást vetett a szelencére, de azon nyomban megkeményítette magát.

- Tünkány volt - kiáltotta -, boszordér! - És zsupsz, behajította a szelencét a tóba. A kékeszöld víztükör szelíd fodrokat vetett, a szelence megcsillant egyszer-kétszer süllyedtében, aztán eltűnt a fekete mélyben. - Ó, jaj, én szerencsétlen, mit tettem?! - rikoltott fel Bab Berci, és a füre hajította válláról a zsákját a két gesztenyével, és loccs, ruhástul beugrott a tóba.

Leúszott a fenekére, vájkált, kutatózott a hideg iszapban, ameddig csak bírta lélegzés nélkül. De nem talált semmit. Lemerült másodszor, ötödször, huszadszor. Késő estig kutakodott a tó fenekén, de mindhiába.

Közben egy borz odaóvakodott a zsákjához, megszagolgatta. „Aha, Bab Berci zsákja - mondta magában -, lássuk, mi van benne. Csak két szelídgesztenye. Ez is több a semminél.” Józűien befalta a két szelídgesztenyét, és elszelelt. Bab Berci meg csuromsárosan, csuromvizesen kikászálódott a tóból. Vacogott.

- Talán jobb is, hogy nem találtam meg - motyogta. - Persze, hogy jobb, többet ér nekem ez a két szelídgesztenye ezer aranyszelencénél. - Fölemelte a zsákját. - Az ördögbe is, eltűntek a gesztenyék. - Nesze neked, te savanyú, kétbalkezes, kétballábas, egybalorros, balsorsos balfék - mondta magának Bab Berci, és cuppogva, fröcsögve, csöpögve megindult hazafelé.

Olyan savanyú volt, mint egy hordó savanyú káposzta, és akkorákat tüszentett, hogy Rimapénteki Rimai Péntekh, aki a közelben lakott, azt hitte, földrengés van.

Szegény Bab Berci azóta is azon tépelődik, jól tette-e, hogy eldobta a tündér vagyis hogy boszorkány vagyis hogy boszordér vagyis hogy tünkány vagyis hogy az ég tudja, kicsodának az ajándékát. Engem is megkérdezett, de én tanácstalan voltam. Azt mondtam neki, kérdezzen meg titeket, hátha ti tudjátok, mit kellett volna tennie.

A csodapatika

- Mit nem képzels?! - ordított első vevőjére torkaszakadtából Rimapénteki Rimai Péntekh vadonatúj patikájában, amit éppen az imént nyitott meg Rimapéntek főterén.
 - Hogyhogy mit képzels?! - emelte fel a hangját az első vevő. - Talán nem az van kiírva a maga boltjára, hogy patika?!
 - De az - mondta Rimapénteki Rimai Péntekh.
 - Akkor meg mit ordítózik, ha aszpirint kérek? Hol kérjem, ha nem patikában?
 - Az is ki van írva, hogy ki a cégtulajdonos - mondta fölényesen Rimapénteki Rimai Péntekh.
 - Mit érdekel engem a cégtulajdonos - háborgott az első vevő -, nekem aszpirin kell, és kész.
 - Csak nem képzeli, hogy egy Rimapénteki Rimai Péntekh vacak aszpirineket, fejfájás elleni porokat, lázcsillapítókat, lábizzadásgátlókat és popsikenőcsöket árul?!
 - Mi a szösz árulna mást egy patikában? - mérgelődött az első vevő.
 - Embernek fia - mondta kissé lecsillapodva Rimapénteki Rimai Péntekh -, ez nem a test, ez a lélek patikája.
- Az első vevő szemében érdeklődés csillant.
- Lelki bajok ellen?
 - Igen - mondta Rimapénteki Rimai Péntekh.
- Most már teljesen elpárolgott a mérge, szinte kedvesen nézett az első vevőre. Ami az ő esetében elég nagy szó.
- Tisztelt barátom - folytatta kissé ünnepélyesen -, mivel ön az első vevőm, bármit vásárol, ingyen kapja. Válasszon!
 - Hogy őszinte legyek - toporgott izgatottan az első vevő -, nem pontosan értem, hogy mire lehet gyógyszert kapni az ön patikájában... bár reménykedem... de reményemet ki sem merem mondani.
 - Mondja csak bátran - biztatta Rimapénteki Rimai Péntekh.
 - Netalán irigység, gőg, nagyképűség, gyávaság, káröröm, rosszindulat...
- Rimapénteki Rimai Péntekh átszellemült arccal bólogatott és folytatta:
- Meg kicsinyesség, kapzsiság, nagyravágyás, álszerénység, alamusziság, lustaság, torkosság, tohonyaság, lelki restség, pénzsóvárság és mindenféle gonoszság, eltévelyedés és átok ellen vannak írjaim, balzsamjaim, cseppjeim és pasztilláim.
 - Ez nagyszerű! Uram, bocsásson meg, hogy az imént emeltebb hangot merészelttem megengedni magamnak. Akkor még nem tudhattam, hogy ön egy zseni, az emberiség megmentője. Egyúttal az én megmentőm is. Házsártosság ellen is van gyógyszere?
 - Van - mondta gyanakodva Rimapénteki Rimai Péntekh. Az első vevő tapsikolt és ugrándozott örömeiben.

- Tetszik tudni, van egy házsártos, irigy, lusta és nagyképű feleségem, egy kicsinyes, kapzsi napam, egy torkos, tohonya, pénzsóvár ipam, egy alamuszi ángyikám, egy kárörvendő bácsikám, mindnek kérek, ami jár, ír, balzsam, pasztilla egyre megy, csak használjon.

Rimapénteki Rimai Péntekh vakarta a feje búbját.

- Van egy bökkenő - mondta.

- Engem már semmi meg nem akadályoz, hogy megmentsem a feleségemet, ipamat, napamat, ángyikámat, bácsikámat. Mindenre hajlandó vagyok a gyógyszerekért. Halljam azt a bökkenőt!

- Annyicska csak - mondta Rimapénteki Rimai Péntekh -, hogy a gyógyszert mindenkinek magának kell kérnie a bajára, különben nem használ.

- Úgy érti... - tátotta el a száját az első vevő.

- Úgy - bólintott a mondat végét meg sem várva Rimapénteki Rimai Péntekh.

- Hát azt várhatja - mondta elkeseredetten az első vevő.

- Mit?

- Hogy, mondjuk, a feleségem idejőjön, és gyógyírt kérjen irigység, lustaság, házsárt és nagykép ellen a saját maga számára.

- Már miért ne történhetne meg?

- Mert azt hiszi magáról, hogy jóindulatú, szerény, szorgalmas. Éppen rólam állítja, hogy irigy, lusta, veszekedős és nagyképű vagyok.

- Szívesen állok rendelkezésére - készségeskedett Rimapénteki Rimai Péntekh -, kérjen csak akármelyik ellen, egy szempillantás alatt meggyógyul.

- Csak nem képzeli, hogy igaz?! Még hogy én irigy?! Még hogy én lusta?! Még hogy én nagyképű?! Nevetséges!

- De veszekedősnek csak veszekedős. Velem is mindjárt veszekedni kezdett, ahogy belépett.

- Én?! Ember, maga veszekedett! Legjobb lenne, ha beszédne valamit veszekedősség ellen a híres gyógyszereiből. Tablettát, írt vagy balzsamot.

- Maga nagyképű fajankó! - ordította el magát Rimapénteki Rimai Péntekh. - Takarodjon innét, mert úgy kivágom, mint a sicc!

Az első vevő sem volt rest, visszaordított. Egy darabig válogatott sértéseket ordígtattak egymásnak, aztán a vevő elunta, nagy dérral-dúrral becsapta maga után a patikaajtót. Durr!

Hátha mégis igaza van - gondolta Rimapénteki Rimai Péntekh -, és be kellene vennem egy hirtelen harag elleni tablettát. Ugyan - legyintett azonnal -, nem hirtelen harag ez, egyszerűen csak igazságosság. Igazságos vagyok, annyi az egész. Abból meg kár volna kigyógyulni.

Nem is vett be semmilyen tablettát. Leült, várta a vevőket. Jöttek is, de mind másnak akart venni a balzsamokból, írokból, tablettákból. Saját magának egyik sem. Minek, hiszen nekik aztán semmi hibájuk sincs!

Lassan-lassan el is maradoztak a vevők. Nem akadt senki Rimapénteken, aki elismerte volna magáról, hogy nagyképű, rosszindulatú, irigy, kétszínű, kicsinyes, kapzsi, nagyravágyó, álszerény, alamuszi, torkos, tohonya, pénzsóvár, lelki rest. Nem tudom, ha te Rimapénteken laksz, elmentél volna-e Rimapénteki Rimai Péntekh patikájába valamilyen gyógyszerért? Igen? Nem?

Mert így bizony fölkapott az álla szegény csodapatikusnak. Írjai megpenészedtek, balzsamjai megpimpósodtak, tablettái szétporladtak, ő maga meg bűvában-bánatában elbujdosott, ma sem tudja senki, hol lakik, mit csinál - hacsak Bab Berci nem. De ő mélyen hallgat felőle.

Bab Berci köve

Bab Berci feddőn nézett a kőre.

- Egy kődarab ne beszéljen - mondta és megborzongott.

- Mit fintorogsz, reszketsz, rázkódgatsz? - morgott a kő. - Ahelyett hogy boldog lennél, mert megszólítottalak. Mondj valakit, aki azzal dicsekedhet, hogy megszólította egy kő!

- Na, éppen ez az! - mondta Bab Berci. - Valami suskus van ebben. Varázslat. Ármány. Rontás. Valami rossz szellem bújt meg benned. Egy boszorkány, egy dzsinn!

- Hólyag - mondta csendesen a kő.

- Mit mondtál? - kérdezte Bab Berci, mintha bizony nem értette volna, s közben azt latolgatta, elfusson-e.

A kő azonban mély hallgatásba burkolózott.

Bab Berci elnézte a kőgörgeteges hegyoldalt. Kő kő hátán. És mindegyik hallgat, csak éppen ez az egy szólal meg. Azaz most már ez sem.

Bab Berci megszeppent. Melyik is volt az a kő, amelyik megszólalt?

- Hé, mondj valamit! - kiáltotta Bab Berci.

De a kőgörgeteges hegyoldal hallgatott, félelmetes hallgatással.

- Mi az? Megsértődtél? - kérdezte Bab Berci. - Kérlek, ne haragudj! Inkább elhiszem, hogy nem bújt meg benned semmiféle rossz szellem. Megkövetem kőségedet.

A kő vérig sértődhetett, mert most sem szólalt meg.

- Vedd tudomásul - mondta dühösen Bab Berci -, ha egy kő egyszer megszólal, akkor nem szabad utána örökre elhallgatnia! Az visszaélés a bizalommal!

- Bizalom? Miféle bizalom? - szólalt meg újra morgolódva a kő. - Itt fekszem évezredek óta, soha senkihez egy kukkot sem szóltam, s amikor végre nagy nehezen rászánom magam, az illető lerossz-szellemez, leboszorkányoz, ledzsinnez! Ez neked bizalom?!

- Már mondtam egyszer, hogy ne haragudj! Mondd meg, mit szeretnél?

- Vigyél el engem innen - mondta a kő.

Bab Berci fölkapta a követ, a hóna alá csapta.

- Elég nehéz vagy - mondta.

- Ugyan, még hogy nehéz! - méltatlankodott a kő. - Láttál volna egymillió évvel ezelőtt. Hatalmas voltam, és méltóságteljes. Századmagaddal sem tudtál volna megmozdítani.

- És mitől fogytál le ennyire?

- Fagyok pattogtattak, vizek repesztgettek, szelek koptatgattak. Tudod, attól félek, hogy egykettőre egészen elkopok, nem marad más belőlem, csak egy aprócska porszem, és kedvére hord a szél, amerre akar.

- Repülni, az se kutya! - mondta Bab Berci.

- Ugyan, kérlek! Repültem én már! Lebegtem, izzottam, iszonyú súlyoktól zsugorodtam, robbantam, lávaként zúdultam, szálltam, robogtam kőgörgetegekben... Egyáltalán, nagyon szép ifjúságom volt. De most már egymillió éve csak kopok, fogyok, porlok. Ötezer évvel ezelőtt még faraghattak volna belőlem egy óriási oszlopot, tarthattam volna egy templom kapuját, vagy hirdethettem volna a hősök emlékét. Kétezer éve még odaillettem volna egy bevehetetlen vár legerősebb bástyájának ormára, ezer éve is mi minden lehetett volna belőlem. Most meg, nézz rám... siralmas... de talán közkatonának még jó leszek. Azt szeretném, ha beépítenél a házádba. A többi kő közé.

- Ajaj! - vakargatta a fejét Bab Berci. - Az a bökkenő, hogy a házam háncsból készült. Sajnos egy fű kő sincs benne.

- Akkor találj ki nekem valami foglalkozást. Csinálni szeretnék valamit.

Bab Berci a kővel a hóna alatt hosszasan elgondolkozott.

- Hát nem is tudom - motyogta. - Talán levélnehezéknek használhatnád... Az igaz ugyan, hogy egyáltalán nem kapok leveleket. De ne búsulj, majd kitalálunk valamit.

Hazaért háncsházába, a követ az ablakba tette. A kő kibámult az ablakon, és azt kérdezte:

- Azok mik?

- Virágok - mondta Bab Berci, mert virágok virítottak az ablaka alatt.

- Na, megvan! - kiáltott fel a kő. - Virág szeretnék lenni!

- Megkerültél - nevetett Bab Berci -, hogy képzeled?! Nem látod, hogy a virágok puha, könnyed, színes szirmokból, törékeny porzókból, kecses bibékből vannak? Nedv kering bennük. Élnek. Ha rájuk fúj a szél, lengedeznek.

- Akkor is virág akarok lenni! - mondta a kő.

- Bolond vagy - dohogott Bab Berci, de bent a szíve közepében valami megsajdult, ajaj, te féleszű, korholta magát, csak nem fogod megsajnálni ezt a követ, hiszen lehetlent kíván. De dohoghatott, moroghatott, mert akkor már megsajnálta. Mert lehet, hogy kőnek lenni jó, de úgy kőnek lenni, hogy közben virág szeretne lenni szegény... Mit csináljak? - tűnődött Bab Berci. Ha valakitől tanácsot kérhetne... De kitől? Hiszen az egyetlen rigorózus, mogorva, ellenséges tekintetű Rimapénteki Rimai Péntekh jöhet csak szóba, mert ugye az öreg bohócot meg a Fiút nagy ívben el kell kerülni, más meg nem lakik a közelben.

Ha nincs más, nincs más - gondolta nagy elhatározással Bab Berci. - Elmegyek Rimapénteki Rimai Péntekhez.

Jól kilépett, így aztán félórácskába sem telt, máris ott állt Rimapénteki Rimai Péntekh gerendákból rótt háza előtt, és kissé megszeppenten kopogott az ajtón.

- Ki az már megint?! - morgott odabent Rimapénteki Rimai Péntekh, résnyire kinyitotta az ajtót, kinézett. - Na persze, megint te! Gondolhattam volna!

- Hogyhogy megint - motyogott Bab Berci -, amikor másfél évvel ezelőtt voltam itt utoljára?

Rimapénteki Rimai Péntekh ügyet sem vetett a közbeszólásra.

- Nem látod, hogy éppen a munka dandárjában vagyok? - mondta, és fölfelé bökött az ujjával.

Hogyne látta volna Bab Berci, de még mennyire, hogy látta. Úgy füstölt a fából rótt ház kéménye, mint egy tűzhányó krátere. Ezzel is jelezvén, hogy gazdája most odabent kever, kavar, vegyít, kotyvaszt és főz, ne merje senki zavarni.

- Ne haragudj, csak arról van szó - motyogta Bab Berci -, hogy egy kő...

Rimapénteki Rimai Péntekh azonban kegyetlenül közbevágott:

- Kő, kő! Én itt az emberiség érdekében éjt nappallá téve gürcölök, te meg ostobaságokkal zargatsz... Még hogy kő!

Bumm, becsapta az ajtót!

Bab Berci rogyantán állt odakint, és azt hajtogatta:

- Minek jöttem én ide, minek jöttem én ide... - és aztán fölkiáltott: - Hopp! Ezért!

Mert meglátta Rimapénteki Rimai Péntekh ajtófélfájának felső végét. Az építőmester - lehet, hogy maga Rimapénteki Rimai Péntekh? - az ajtófélfá végére egy gyönyörű, fából faragott virágot ügyeskedett.

- Ez az! - mondta Bab Berci. - Köszönöm - tette hozzá ordítva, és már nyargalt is haza a rejtett erdei ösvényen.

Olyan pompázatos virágot farag ő abból a kőből, hogy hét nyelven beszél! Csak a háza előtt lassított kicsit gondolatai meg léptei iramán is. Hej! És mi vagyok én? Kőfaragó? Vagy netalántán szobrászművész? Te! Hiszen még sohasem volt véső a kezében! Nemhogy virágot, még egy krumplit sem tudsz rendesen kifaragni! Ugyan már - gondolta -, majd megtanulok követ faragni. Nem olyan nagy ördögösség az! Ezzel lábujjhegyen belopakodott az ajtón, hátha szundikál a kő, nem akarta zavarni. De a kő nem szundikált, nagyon is éber volt.

- Virág akarok lenni! Nem hallod? Virág! - kiáltotta Bab Bercinek.

Bab Berci csak morgott valamit biztatásféleképp, a szerszámosládája mélyéről előkotort egy vésőt meg egy kalapácsot, és uszgyi, kislisszant az ajtón. Ment egyenesen a kőgörgeteges hegyoldalhoz. Mélyen meghajolt a kövek előtt.

- Tisztelt kő urak - mondta -, elnézésekét kérem, de én most kőfaragni szeretnék tanulni rajtatok. Akinek ellenvéleménye van, szóljon.

A kövek hallgattak.

Akkor jó - gondolta Bab Berci, odaballagott egy akkoraforma kőhöz, mint az övé, és megpróbált belőle virágot faragni.

Na de ki gondolta ezt? Hogy a kőfaragás ilyen bonyodalmas mesterség. Azt hiszitek, úgy reped az a fránya kő, ahogy az ember szeretné? Dehogy úgy reped! Vagy hogy reped egyáltalán? Dehogy reped! Szikrázik, porzik, serceg, úgy eldobja a vésőt, mint a sicc. Nesze neked, Bab Berci! De Bab Berci csak nem hagyta abba. Egyik kezét a véső törte föl, másikat a kalapács, a mutatójja meg a hüvelykujja körmére is odasózott egy-egy jó nagyot, lilállottak, sajogtak a körmei, de csak dolgozott napestig. Aztán másnap is, harmadnap is. Kövek garmadája maradt mögötte elrepszettten, megcsonkítottan, szétfarigcsáltan. De a tizedik napon már sikerült valamelyes virágformát kifaragnia. Kicsit suta volt, esetlen, de ha valaki jobban megnézte, könnyen rájöhetett: az virág akar lenni. Bab Berci elszántan dolgozott tovább, s egyszer csak azt vette észre, hogy a kőgörgeteges hegyoldal olyan, mint egy sóbálvánnyá változtatott virágoskert. Bab Berci könnyed köszírmokat, kőbibéket és kőporzókat faragott, akármelyik kőfaragónak a becsületére vált volna.

- Akkor most érkezett a nagy nap - mondta Bab Berci a kőnek.

- Miféle nagy nap? - siránkozott a kő. - Hetek óta mondogatom, hogy virág szeretnék lenni, és te a füled botját se mozdítod. Kegyetlen alak vagy, egy csipetnyit sem törödsz velem.

- És ez mi? - mutatta Bab Berci a kezét a kőnek. A föltört tenyerét, a lilára kalapált körmeit.

- Ez mind miattad van - mondta. - Mert virágot akarok faragni belőled. Jól tűröd a fájdalmat?

- Bármilyen fájdalmat elviselek, ha virág lehetek - mondta a kő.

- Nahát akkor ide süss! - mondta Bab Berci, és nekilátott.

Véste, püfölte, faragta a követ. Az meg sikongatott, nevetgélt, jajgatott, már attól függően, hogy csiklandozta vagy fájdalmat okozott neki Bab Berci vésője.

De amikor megnézte magát a tükörben, egyszeriben elfelejtette minden fájdalmát.

- Ez én volnék? De hiszen ez csodálatos! Köszönöm neked, Bab Berci! Éppen ilyen akartam lenni.

Boldogan s nagy egyetértésben teltek a napok, a kővirág büszkén feszített az ablakban, s arra gondolt, hogy a kinti virágok bizonyára irigykednek, ha netalántán fölpillantanak Bab Berci ablakába. De erről soha nem bizonyosodott meg, lehet, hogy a kinti virágok észrevették őt, de az is lehet, hogy nem. Élték mindennapi életüket, örültek a napfénynek, esőnek, olykor még a szélnek is, mert a szélben kedvükre táncolhattak, hajladozhattak.

És aztán - nyár vége felé - szomorkás, ünnepélyes hangulat telepedett a kertre, a virágok szirma összezsugorodott, elszíneződött, eljött a hervadás ideje, a fáradt szirmok ellengtek, és a földhöz simultak.

A kővirág csak hallgatott, szelíd bánat töltötte el. Egy szép napon aztán észrevette, hogy nincs már a kertben egyetlen virág sem, csak ő virul Bab Berci ablakában.

- Mind elhervadtak a virágok - mondta Bab Bercinek.

Bab Berci gyanakodva kapta föl a fejét.

- Na és - mondta -, örülj neki, hogy te virulsz és pompázol.

A virág egy darabig hallgatott, aztán csendesen így szólt:

- Kedves Berci, ne haragudj! Én is szeretnék elhervadni.

Bab Berci lehajtott a fejét.

- Talán az volna a legjobb, ha fognám a kalapácsot, és összetörnélek - mondta, de egy csöpp harag sem volt a hangjában. - Tudod mit, visszaviszlek a kövek közé, ahonnan hoztalak.

Hóna alá kapta, visszavitte a kőgörgeteges hegyoldalba.

- Itt aztán majd elhervadsz. Lehet, hogy ezer év is kell hozzá - mondta -, amíg egyetlen porszem leszel. És akkor majd talán igazi virág is lehet belőled.

Hátat fordított, nem köszönt, vissza se nézett, ment egyenesen haza. És maga sem tudta, miért, nagyon fáj a szíve. Vajon miért fájhatott?

Bab Berci Pálinkós Gyurka repülőgépét várja

Bab Berci megbabonázva bámult kifelé háncsból készült házának ablakán.

- Kutya legyen, ha ez nem hozzám jön - mondta, de azonnal elbizonytalanodott és hozzátette:
- Kutya legyen, ha hozzám jön.

Az idegen, aki Bab Bercit így megtétozította, még jó távolacskán lépkedett a fűben, s valóban jöhetett ide is, de mehetett máshova is. Mert eléggé tünődve jödzögélt. Avagy mendegélt. Attól függ. Tíz-húsz lépésenként megállt ez az idegen, motyogott valamit, aztán legyintett, és elindult megint.

Vigyázz, belelépsz a tócsába! - akarta kiáltani Bab Berci, de kétszeresen is elkésett, egyfelől mert az idegen, toccs, már bele is lépett, másfelől úgysem hallotta volna meg a kiáltást, mert, mint mondtam, eléggé messzecke volt.

Na, most telement a cipője vízzel - gondolta Bab Berci -, káromkodni fog.

De az idegen rá se hederített a cipőjében szortyogó vízre, meg-megállva, motyogva ballagott tovább, és ami nagyobb baj, enyhe ívben elkanyarodott, és távolodni kezdett Bab Berci házától.

Bab Berci megrémült.

- Ezt tisztáznunk kell - horkantott ijedten, és kipenderült háncsháza pitvarába. - Hé, te, idegen!
- kiáltotta, s egyben azt gondolta, jaj istenem, csak nem süket, mert a hangra az idegen a füle botját sem mozdította.

- Hé, idegen! - ordította ismét, most már torkaszakadtából, s belepirult az orra.

No, erre felneszelt a bóklászó ember, de olyaténképpen, mint aki álmából ébred.

Bab Berci, mint a nyúl, odaszaladt hozzá.

- Tisztázzuk - lihegte -, tisztázzuk...

- Én is azt szeretném - mondta az idegen, és meglepetésszerűen így folytatta: - És asszonyom, akkor távozóban egy macska... - itt elakadt.

- Asszonyod? - tátotta száját Bab Berci. - Te engem nőnek nézel?

- Ó, dehogy, dehogy - mondta gyermeki mosollyal az idegen -, csak tudod, ez a versem eleje, és...

- Versed?! - Bab Berci felvillanyozódott. Ó, hiszen egy eleven költővel áll szemközt. - Szóval te költő vagy?!

Az idegen arcán még gyermekibb lett a mosoly.

- Csak teljesen mellékesen - mondta, és könnyedén meghajolt Bab Berci felé. - Pálinkós Gyurka mellékes költő mellékes verse mellékes kezdetéhez mellékes folytatást keres.

Bab Berci úgy érezte, hogy a világesemények zajló folyamának legsodróbb sodrába került.

- Nem tudod folytatni? - mondta lelkesülten, és egy picit gondolkodott. - Megvan! Csacska.

- Mi csacska? - kérdezte Pálinkós Gyurka, és homlokát a gyanakvás baljós árnyai felhőzték.

- Hát rím a macskára. Macska - csacska... Nem azért akadtál meg, mert nem találtál rímet a macskára?

- Uuuu! - tutult Pálinkós Gyurka. - Uuuuu! Csak nem képzeled, hogy rímek vannak a verseimben!

- Bocsáss meg, ha... - dadogott zavartan Bab Berci.

- Egyszer pusztá véletlenségből, magam sem tudom, hogyan - mondta szörnyülködve Pálinkós Gyurka -, rím került az egyik versembe. Belebetegedtem. Két hétig lebegtem élet és halál között.

- Ne haragudj, én azt hittem, hogy a versbe rím is kell.

- Ember, hol élsz te?!

Bab Berci körülnézett, hogy jobban lássa, hol is él, és közben megcsapta őt a költészet lehe. Széttárta karját, mint egy költőszobor, és imigyen válaszolt:

- E széljárta fák között.

Pálinkós Gyurka fölkapta a fejét, hökkenten nézett Bab Bercire.

- De hát ez gyönyörű! Megvan! Ez lesz a versem befejező sora.

Bab Berci dagadt a büszkeségtől.

- Ez, hogy „e széljárta fák között”?

- Kicsit alakítok rajta. Te fák között élsz, én meg mondatok között. „E széljárta mondatok között.” Így hangzik a versem utolsó sora. Köszönöm neked, akárki fia vagy.

- Bab Berci vagyok - mondta Bab Berci -, és ugye most már tisztázzuk?

- A vers közepét? A vers közepe ráér - legyintett Pálinkós Gyurka -, az a fontos, hogy az eleje meg a vége megvan.

- Hát... izé... most nem egészen a vers... én azt szeretném tisztázni... - dadogott Bab Berci, és belepirult az izgalomba.

Pálinkós Gyurka gyanakodva pislogott rá, most nézte meg először amúgy istenigazából a heroikus orrú, náthában pácolt alakot. Bab Berci megijedt, hogy megint elrontott valamit, és zavart magyarázkodásba kezdett:

- Tudod, én itt, mint az ujjam... engem soha senki... itt lakik ugyan egypár kőhajításnyira - mutatta, hogy merre - Rimapénteki Rimai Péntekh, de ő állandóan kever, kavar, vegyít, kotyvaszt és főz, és ha csak a háza közelébe mégy, máris morog, dörög, zsörtölődik, károg és kaffog, hogy őt soha nem hagyják dolgozni, amikor pedig az emberiség érdekében... szóval Rimapénteki Rimai Péntekh nem jön számításba... És sajnos nem jön számításba Lembozó Lengubozó sem.

- Az ki?

- Ő is itt lakik a közelben. A Fiúval. De azt hazudta a Fiúnak, hogy az egész világon csak két ember él. Ők ketten. Így akarja a Fiút megkímélni a csalódásoktól. Gondolhatod, hogy nagy ívben el kell kerülnöm őket. Mert nagyon rokonszenves ez a Lengubozó. Bohóc volt fiatalkorában... Nem akarom, hogy miattam roskadjon össze a kártyavára.

- Hát ez jópofa - mondta Pálinkós Gyurka -, de mit kellene nekünk tisztáznunk?

- Csak azt, hogy... - makogta Bab Berci - hogy ugye nem véletlenül jártál erre?

- Hanem?

- Hanem hozzám jöttél látogatóba - vágta ki vitézül Bab Berci.

Pálinkós Gyurkának egy pillanatra leesett az álla, de nem azért volt ő mellékes költő, hogy mellékesen azonnal föl ne fogja Bab Berci vágyálmát.

- De még mennyire! Persze, hogy hozzád jöttem - rikkantotta. - Igaz, hogy egy órája még fogalmam sem volt, hogy a világon vagy, de ez mellékkörülmény.

- Akkor gyerünk! - mondta boldogan Bab Berci, és karon ragadta újdonsült látogatóját, becipelte háncsból készült házába.

- Brr! - mondta odabent Pálinkós Gyurka.

- Hát persze - értette meg azonnal Bab Berci -, átázott a cipőd, fázik a lábad. Na várjál, rittyentek egy kis tüzet.

Azzal már rakta is a rőzsét a csikótűzhelybe, gyufát sercintett, szalmacsóvát gyújtott, élesztgetett, fűjdogált, két perc sem telt bele, vidáman lobogtak a lángok.

- Na, vedd csak le a cipődet. Úgy... Idetesszük a sütő tetejére, itt egykettőre megszárad. A lábadat meg tedd ide erre a székre, a tűz közelébe.

Pálinkós Gyurka kényelmesen elhelyezkedett, talpát jólesően simogatta a meleg, cipője meg száradgatott a sütő tetején.

- Tulajdonképpen hol vagyok most látogatóban? - kérdezte. - Nem árt, ha tudja az ember.

Bab Berci tekergette a nyakát.

- Hát hol lennél? Itt.

- Jó, jó, de mi ennek a helynek a neve?

- Neve? Kellene, hogy legyen neve?

- Példának okáért hova címezik a barátaid és ismerőseid a neked szóló leveleket?

- Hallottam már ilyesmiről - mondta Bab Berci átszellemülten.

- Milyesmiről?

- Hogy vannak, akik levelet kapnak. Meg csomagot. És ajánlott meg expresszküldeményt. Rimapénteki Rimai Péntek az állítja, hogy távirat is van... Mondd, kedves Pálinkós Gyurka, igaz, hogy létezik távirat is?

- De még mennyire - mondta Pálinkós Gyurka. - Eszerint te még sohasem kaptál levelet?

- Soha - mondta Bab Berci, és úgy gözölgött a szomorúságtól, mint Pálinkós Gyurka száradó cipője. - De ne keseríts el nagyon, mert akkor rettentő savanyú leszek.

- Csak te ne keseredjél, ne savanyodjál - emelte fel az ujját Pálinkós Gyurka. - Tudod, miért nem kapsz levelet?

- És csomagot, ajánlott meg expresszküldeményeket és táviratot.

- Azért nem kapsz, mert nincs címed.

- Erre nem is gondoltam... ámbár írhatták volna azt, hogy Bab Berci, itt... vagyis hogy önékik én ott vagyok... Akkor meg Bab Berci, ott.

- Ugyan mit kezdhet a postás azzal, hogy itt meg ott? Semmit. Most kitalálunk neked egy címet, és özönleni fognak hozzád a levelek.

- Táviratot is kapok?

- Dögivel. Könnyen lehet, hogy jó páran küldtek már neked levelet, csak a hiányos címzés miatt nem kaptad meg.

- Lehet, hogy egy halom levelem kóvályog a világban?

- Lehet. De mától fogva az lesz a címed, hogy Babháza... vagyis hogy Berciháza. Melyik tetszik jobban?

- A Berciháza.

- Akkor az lesz. Berciháza. Széljárta Fák tere 1.

- Dögivel kapom a leveleket - ordított boldogan Bab Berci.

- Várj még - intette le Pálinkós Gyurka -, még nem teljes a címed, irányítószám is kell.

- Irányítószám - mondta áhítattal Bab Berci -, olyan talán még Rimapénteki Rimai Péntekhnek sincs.

- Neked most lesz - mondta Pálinkós Gyurka, és közben elmélyülten nézte a tűznél száradó meztelen lábát... - Méghozzá egészen különleges irányítószámod lesz - mondta diadalmasan. - Én leszek az első az eleven és holt költők közül, akinek irányítószámot neveztek el a lábáról. Negyvenhárom és fél! Ez lesz az irányítószámod.

- Gyönyörű! - mondta szívből fakadó csodálattal Bab Berci. - Én vagyok az első ember, akinek az irányítószáma egy nagy eleven és holt mellékes költő lábáról van elnevezve... Ámbátor meg is érdemlem. Nem? Ugye, megérdemlem, kedves Pálinkós Gyurka, hiszen segítettem neked a versírásban.

- De még mennyire, hogy segítettél - bólogatott Pálinkós Gyurka.

Bab Berci arcán halványka, reménykedő mosoly derengett föl.

- Te Gyurka, nem lehetne...

- Mit?

- Ha megjelenik a versed... odaírni... - mondjuk nagybetűkkel, hogy Pálinkós Gyurka, utána meg kisbetűkkel: és Bab Berci verse.

Pálinkós Gyurka homlokára árnyékok gyűltek. Mint egy negatív glória.

- Egészen kis betűkkel is lehetne - mondta sietve Bab Berci. - Esetleg zárójelben.

- Azt már említettem neked - mondta méltóságteljesen Pálinkós Gyurka -, hogy mellékes költő vagyok, ami azt jelenti, hogy titkos is.

Bab Berci ámulva nézte a mellékes és titkos költőt, aki így folytatta:

- Nem foglalkozom ficni-fecni könyvekkel meg újságokkal. Ha én teremtek egy verset, akkor nagy titokban elvetem.

- Elveted? Mint egy magot? A földbe?

- Pontosan - bólintott Pálinkós Gyurka. - És ha jó az a vers, akkor kikel. Rügyezik, kibomlanak a levelei, virágzik, áradnak benne a nedvek, zöldell, fénylik, ragyog. És akkor már kit érdekel, hogy ki vetette? Az a fontos, hogy az emberek magukba szívják belőlük a ragyogást.

Bab Berci úgy ült Pálínkós Gyurka mellett, mintha a Himalája tövében ülne.

- Te vagy a világ legnagyobb mellékes és titkos költője - mondta áhítattal. - Gyönyörűek lehetnek a szárba szökkenő verseid.

- Meghiszem azt! - mondta önérzetesen Pálínkós Gyurka. - Csak látnád őket! *A Mester, a szokásos négy lövést* című versem már akkora, mint egy mamutfenyő, az *Én volnék? Vagy ki szuszog itt* öklömnagy rózsákat virágoztat. *A Jenő azt mondta, hogy átment a labda* című akkora gyümölcsöket terem, mint egy görögdinnye... De vannak aprócskák is, akkorák, mint egy tyúkhúr, ismered a tyúkhúrt, aki gyönyörködni akar benne, annak keresgélennie kell a fűben, mintha négylevelű lóherét keresne. Ilyen a *Negyed nyolc múlt öt perccel* meg a *Fráter Ciprián, a madárember repülni tanul* és *Az olajútó magyarok hiányosságairól*... Na... szóval virulnak, nőnek, virágoznak a verseim.

- És nem titokban mivel foglalkozol? - kérdezte tisztelettel Bab Berci.

- Repülőgépeket építek - mondta szigorúan Pálínkós Gyurka -, ámbár azt is nagy titokban. Titkos költő és titkos repülőgép-építő vagyok. Nagy általánosságban elmondhatjuk, hogy a titok vagyok maga. Érted?

- Értem - mondta Bab Berci. - És milyen repülőgépeket építesz titokban?

- Aeroplánokat, hidroplánokat, egyfedelűeket, kétfedelűeket, motorosokat, sugárhajtásúakat, vitorlázókat és gumimotorosokat.

- És röpködsz velük?

- Röpködök - mondta Pálínkós Gyurka. - Nagy titokban röpködök. Már az egész földet bejártam.

Megszáradt a cipője, Pálínkós Gyurka szedelőzködött.

- Én is úgy szeretnék röpködni! - mondta Bab Berci, és szomorúan dobolt a szíve. - Ne menj még el!

- El kell mennem - mondta Pálínkós Gyurka. - Titkos útjaim vannak.

- Akkor legalább azt ígérd meg, hogy írsz nekem néhanap.

Pálínkós Gyurka fölhúzta a cipőjét.

- Ez tényleg megszáradt - mondta elégedetten, majd így folytatta: - Levelet írni utálok. Különben is, most, hogy van címed és irányítószámod, ezrivel kapod majd a leveleket. De tudod mit?! Csinálok neked egy repülőgépet, és elküldöm. Jó lesz?

- Röpködhetek vele? - kérdezte boldogan Bab Berci.

- Röpködhetsz. Amerre csak kedved tartja. Az egész világot összeröpködheted. Köszönöm a hozzám való jószágodat!

Pálínkós Gyurka megölelte a boldogságban úszó Bab Bercit, és elment. Meg-megállt. Motyogott. Távolodott.

Jaj, belelépsz a tócsába! - akarta kiáltani Bab Berci, de megint elkésett. Toccs! Pálínkós Gyurka frissen száradt cipője megtelt vízzel. Szortyogott, szörcsögött és cuppogott. De Pálínkós Gyurka észre se vette. Csak ment, csak ballagott a mellékes és titkos költő, aki mellékes és titkos repülőgép-építő is. Egyre kisebb lett, aztán eltűnt a széljárta fák között.

Bab Berci azóta ott ül a háza előtt. Lesi az eget. Pálinkós Gyurka repülőgépét várja. Szegénynek lassan-lassan görcsöt kap a nyaka. Mit gondoltok, elküldte Pálinkós Gyurka azt a repülőgépet? Vagy elfelejtette Bab Bercit háncsházastul, széljárta fástul, irányítószámostul? Vagy esetleg eltévedt a repülőgép? Könnyen meglehet. Ezért hát arra kérlek benneteket, ha valahol a Szíriusz környékén vagy a Göncölszekér táján, a Rák-ködben vagy egy távoli galaktika foszlós csillagpora között egy eltévedt repülőgéppel találkoztok, kiáltjátok oda neki, hogy: „Nem arra, hé!”

Bab Berci és a csodanektár

Bab Berci tekergette a nyakát. Valami rendkívüli van a levegőben - gondolta, és minden pórusát átjárta a nyugtalanság. Nem annyira a rendkívüliség jelenléte miatt, sokkal inkább azért, mert nem tudott rájönni, mi az a rendkívüli. Talán egy protuberancia sugárzása? Vagy egy elszabadult elektronfelhő? Esetleg az időjárás-változás sajgató, nyagगतó előérzete? Mi lehet a levegőben?

Bab Berci óvatosan körüljárta háncsházát, hátha mégsem kozmikus francnyavalyák okozzák ezt a nyugtalanságot, csupáncsak egy bokrok között settenkedő tolvaj vagy egy rejtőzködő tünkány, netalán valami más apró, földi veszélyecske, de hiába járt a szeme, mint a rókáé, semmi különöset nem sikerült észrevennie.

- Pedig valami van a levegőben - mondta ingerülten, és az áttetsző, opálos égboltozatra meresztette szemét.

Mint a villámcsapás szakadt rá a felismerés. Fordítva, Bab Berci, fordítva! Nemhogy van valami a levegőben, éppen hogy nincs! És most már azt is tudta, mi nincs a levegőben. Rimapénteki Rimai Péntekh kéményének füstje. Pedig ez a kémény füstölt, mióta eszét tudta. Füstölt reggel, és füstölt este, füstölt kora délután, és füstölt fényes délben. Bab Berci úgy gondolta, hogy sötét éjféleken is csak füstöl és füstöl. És íme, most némán, elhagyottan, kisujj-árván mered a lombok fölé, sehol egy füstpöffencs, egy füstpamat, egy gomoly, egy bodor, egy cérnaszálnyi füst sem szívároგ Rimapénteki Rimai Péntekh kéményén.

Valami nagy tragédia történhetett - gondolta Bab Berci. - Ha nem füstöl a kémény, az azt jelenti, hogy Rimapénteki Rimai Péntekh nem kever, nem kavar, nem vegyít, nem kotyvaszt és nem főz... Ajaj! - Bab Berci már futott is. Mert akármilyen morgolódo, acsarkodó, lópokróc-természetű ez a Rimapénteki Rimai Péntekh, azért csak segíteni kell rajta a bajban. Márpedig most bajban van, az egyszer biztos.

Mint egy versenyparipa száguldotta végig az utat, és lihegve esett be Rimapénteki Rimai Péntekh házának ajtaján.

Behunyt szemmel, elnyúlva feküdt a nagy kevercölő-kavarcoló füstgyáros egy rövid lábú, maga eszkábálta priccsen, az arca falfehér, az orra kihegyesedett, akár a halottaké.

- Te jóisten, ez meghalt! - kiáltott rémulten Bab Berci, és a fekvő fölé hajolt, lássa, szuszog-e még.

Neki-nekikoppanva az ablaknak, feldöngött egy fáradt légy - más semmi hang. Se szusszanás, se szisszenés, egy árva horkantás se. Jaj, most mitévő legyen? Bab Berci tekintete végig-röppent a szobán, vagyis hogy inkább konyhán, vagyis hogy mit számít az most, hogy minek nevezzük Rimapénteki Rimai Péntekh egyetlen helyiségből álló lakását, amikor kihegyesedett orrú, falfehér vészhelyzet van, amikor valamit tenni kéne. De mit? Bab Berci segélykérően nézte a tárgyakat, a döngölt földpadlón szétszórt cetliket, az x-lábú asztalon heverő nyitott, egymásra hányt, tudósképu föliánsokat, a helyiség közepén álló üstházat, a tompa fényű rézüstöt, amelyben kihült, zöldes folyadék dermedezett, az üst alatt elfeketült, tüzehagyott, szomorkás fadarabok, hideg hamu, fölötte a szabad kémény fényes, gyöngyösfeketére kormolt, ásító ürege. Fölsajdult Bab Berci szíve, marokra fogta a fájdalom, jaj istenem, mi lesz vele Rimapénteki Rimai Péntekh nélkül?! Így röptiben ránézvést ez nem volt túlságosan ésszerű szívfájdalom, hiszen a morgolódo, acsarkodó, lópokróc-természetű, kevercölő-kavarcoló füstgyáros soha be sem engedte a házába Bab Bercit, ha bemerészkedett is, azonnal

kilökdöste, kitaszigálta, kiebrudalta, soha egy kedves szava nem volt, csak morgás, böffetés, röffetés, kaffantás. Mit fájdogál a szíved, Bab Berci?! Már hogyné fájdogálnék - fájdogálta Bab Berci szíve -, amikor a nagy egyedülvalóságban senkim sem volt nekem, csak ez a morgós, kaffogós, kotyvasztó ember, akárhogy volt is, de tudtam, hogy itt mocorog az üstje körül, rakja a tüzet, kevercöl és kavarcöl. És a füst... Mi lesz velem a füstölő kéménye nélkül?! Nagy elkámpicsorodásaimban csak erre kellett néznom, a bodorodó, kunkori, hetyke kéményfüstre, és mindjárt úgy éreztem, mégiscsak érdemes élni, mert ha valakinek ennyi elfüstölni való ereje és akarata van, akkor nem élünk hiába. Üres lesz a táj, üres lesz a világ a kéményének füstje nélkül!

Kétségbeesetten sóhajlott föl belőle:

- Ugye, kedves Rimapénteki Rimai Péntekh, nem haltál meg?!

A hangra - mintegy varázsütésre - kinyílt Rimapénteki Rimai Péntekh bal szeme. Szúrósan nézett a bal szeme Bab Bercire. De nem találhatta elég szúrósnak, mert segítségül hívta a jobb szemét. Kinyílt az is.

- Mint a mácsonyatüske, úgy szúr a szemed - kiáltotta boldogan Bab Berci.

- Mit akarsz itt? - vicsorogta Rimapénteki Rimai Péntekh. - Egy perc nyugtot sem hagynak az embernek.

- Ne haragudj - motyogta Bab Berci -, azt hittem, megütött a szél... Mivelhogy nem füstölt a kéményed.

- A szél - mormogta Rimapénteki Rimai Péntekh, és lassan felült a priccsen. - A szél... hát bizony meg is ütött... A kudarc szele. - Fölordított: - A fene egye meg!

- Ha akarod - dadogta Bab Berci -, én el is mehetek.

Érthetetlen mormogás tört fel erre Rimapénteki Rimai Péntekh torkán, Bab Berci nem tudta megállapítani, vad morgás-e, vagy csak félvad. Mert ha, mondjuk, félvad, azt úgy is felfoghatjuk, hogy félszelíd, ami ugye majdnem szelíd. Akkor viszont lehet, hogy maradhat még egy kicsit. Bab Berci úgy döntött, hogy félszelíd morgás volt, és a tőle telhető legudvariasabban megkérdezte:

- Milyen kudarc?

Rimapénteki Rimai Péntekh mogorván bámult maga elé.

- Én itt éjt nappallá téve...

- Tudom - vágott közbe Bab Berci -, az emberiség érdekében keversz, kavarsz, kotyvasz... - belefulladt a szó, mert a nagy kevercölő ráemelte mácsonyatüske-tekintetét. - Bocsánat - rebegte Bab Berci.

- A csodanektárt akarom kifőzni - mondta Rimapénteki Rimai Péntekh.

Bab Berci mélyen hallgatott, nehogy az újabb kérdéssel felingerelje.

- A csodanektárt, amelyből ha a leggonoszabb ember lenyel egy kiskanálnyit, azonnal jószívű lesz. Segítőkéz, barátságos, megértő, szelíd... És nem sikerül és nem sikerül! Már a kilencszázkilencvenkilencedik változatot főzöm, és semmi! Kudarc kudarc hátán.

- Már ne haragudj - akadékoskodott Bab Berci -, de ki a csudán próbálsz ki a csodanektárodat, amikor erre még a madár sem jár.

Rimapénteki Rimai Péntekh felpattant, és döngő léptekkel masírozott egyik faltól a másik falig.

- Kicsodán, kicsodán?! - dühöngött. - Hát magamon! Ha elkészül egy változat, beveszek egy kiskanállal, és arra gondolok, ha most beállítanál ide, örömmel fogadnálak-e.

- Na és? - biztatta Bab Berci.

- Mit na és? Eddig minden kanál csodanektárom után azt gondoltam, ha be mered ide tenni a lábad, úgy kiváglak, mint a sicc.

- Kidobsz, kirúgsz, kiebrudalsz.

- Úgy, ahogy mondod - bólogatott szomorúan Rimapénteki Rimai Péntekh. - Pedig ebben az egyben nagyon bíztam - az üstben dermedező zöld lötyyre mutatott. - Tizenegyféle nagyon előkelő növényből főztem, úgy, ahogy elő van írva: hét napig nagy lángon, hét napig kis lángon, hét napig parázson, minden órában hétszer megkevertem, hétszer meglotyoltam, hétszer lefödtem, hétszer kitakartam.

Reményvesztetten odament az x-lábú asztalon heverő fóliánsokhoz, belelapozott egyikbe is, másikba is.

- Ajaj! - mondta.

- Szabadna tudnom - kérdezte Bab Berci -, mi volt az a tizenegy nagyon előkelő növény, amiből ezt főzted? Vagy titok?

Rimapénteki Rimai Péntekh egykedvűen megrántotta a vállát.

- Megmondhatom. - Föltette a szemüvegét, a földről fölemelt egy fecnit, arról olvasta: - Lófarkfű, bábaguzsaly, cindrót, orsósarok, macskafarokfű, zsonga, békarokka, pörgyefű, sikár, cinmosófű és siklófű.

- Ááá - álmélkodott tátott szájjal Bab Berci, és mélyen elgondolkodott. Majd óvatosan megkérdezte: - Zsurló nem volt köztük?

- Hallottad, hogy nem volt! Na, elegem van belőled, szedd a sátorfádat!

Bab Berci fölállt, elindult az ajtó felé, de félúton mégiscsak tétovázni kezdett, és Rimapénteki Rimai Péntekh felé fordult.

- Ne haragudj - mondta -, amikor ezeket a növényeket gyűjtötted, nem tűnt fel neked, hogy nagyon hasonlítanak egymásra?

Az emberiség jótevője felkapta a fejét.

- De - mondta fölvilanyozva -, de föltűnt. Mondhatnám, hogy szinte teljesen egyformák voltak.

- Azt, hogy „szinte”, nyugodtan el is hagyhatod - mondta Bab Berci. - Mert teljesen egyformák voltak. Ugyanis amiket felsoroltál, az mind egytől egyig zsurlót jelent.

Rimapénteki Rimai Péntekh akkorát ugrott, mint aki mérges kígyóra lépett.

- Micsoda? Akkor miért sikár, zsonga meg békarokka?

- Mert az egyik vidéken így hívják, a másikon meg úgy. De a növény ugyanaz.

- Mert az emberek fafajúek, gonoszak, összevissza jár a szájuk, ezerféle nevet adnak egy-ugyanazon dolognak... - elhallgatott, és földerült az arca. - De hiszen akkor ez azt jelenti, hogy nem az én hibám volt. Ujjé! Nem az én hibám volt, hogy nem sikerült, hanem ezé a habókos,

félküllős emberiségé! Bab Berci, megmentettél! Folytatom a küzdelmet a csodanektárért! Azért is jószívű, segítőkész, barátságos, megértő és szelíd lesz itt mindenki. És nem fognak nekem itt mindenfélének ezerféle nevet adni!

- Nono - mondta Bab Berci -, ne essél túlzásokba!

De Rimapénteki Rimai Péntekh rá se hederített. Megtelt tettvággyal, már rakta is a tüzet, firgett-forgott, tett és vett.

- Mit is mondtál - fordult Bab Bercihez -, milyen a tekintetem?

- Mint a mácsonyatüske.

- Na, ez az! Ez lesz a következő alapnövényem.

Lejegyezte egy fecnire: MÁCSONYA. Hurrá! Dörzsölgette örömeiben a kezét.

- Csak egyre szeretnék figyelmeztetni - mondta Bab Berci.

Rimapénteki Rimai Péntekh egy kicsit türelmetlenül nézett rá.

- Mire?

- Hogy a mácsonyához ne szedjél bábatüskét, csapóecsetet, gólyafüvet, hagyíngácskórót, kallóbogáncsot, ördöggyát, pásztorvesszejét, takácsvakarót és tövisburját.

- Aha, megvan - gyúlt fel a tudás fénye Rimapénteki Rimai Péntekh szemében -, mert ez, ugye, mind mácsonyát jelent?

- Bizony - bólogatott Bab Berci.

- Na, most már aztán hagyjál magamra! - rikkantotta Rimapénteki Rimai Péntekh. - Nem látod, hogy én itt az emberiség érdekében éjt nappallá téve... azazhogy várj csak... Tulajdonképpen megmentettél...

Nagy elhatározással Bab Bercire nézett.

- Amiért ilyen rendes voltál, ha jól hallottam, amikor halottnak hittél, még azt is mondtad rám, hogy kedves... na igen... az lesz a jutalmad, hogy bármikor kopogtatás nélkül... - Itt elhallgatott. - Na nem! Akkor állandóan nyitálsz nekem az ajtót. Meg csukálsz. Azt nem... akkor, hogy bármikor kopogtathatsz az ajtómon... no, azt sem... még csak az hiányzik! Az állandó kipi meg kopi. Hogyisne! Ellenben... megvan! Vedd tudomásul, hogy mindig szívesen látlak. Egy föltétellel. Ha nem jössz hozzám látogatóba. Érted?!

- Persze - mondta Bab Berci boldogan. - Köszönöm neked, kedves Rimapénteki Rimai Péntekh. Mindig tudtam, hogy arany szívű ember vagy.

Bab Berci boldogan kiment az ajtón.

- Halljátok, fák! Halljátok, bokrok! - kiáltozta felhőtlen örömeiben.

Boldogan ballagott háncsházáig, leült a pitvarban. A lombok fölött vígan pipált Rimapénteki Rimai Péntekh kéménye, készült a mácsonyaalapú csodanektár az emberiség megmentésére. Bab Berci meg nagy büszkeséggel a szívében kihúzta magát. Van immár egy hely, ahol őt mindig szívesen látják. Kell ennél nagyobb boldogság?

Bab Berci, a bennszülött

Bab Berci rögtön sejtette, hogy ebből semmi jó nem sülni ki. Mert egy jóra való repülőgép nem zörög ilyen harciasan. Például Pálincós Gyurka repülője! Az igaz, hogy még mindig nem érkezett meg, de ha megjön, fogadjunk, hogy legföljebb finomkásan zümmög, kedves cénahangon, az ember szívesen elhallgatná akár egy álló napig is.

Na de ezt a böszmét! Ezt a recsegő, sziszegő, durrogó szörnyeteget! És nézd, meg tud állni a levegőben! Az üvöltő csodamasina egy helyben lebegett a Szélfárta Fák tere fölött, mint egy szitáló vércse, aztán - nagy sisteregve-jajongva hajladoztak a fák, örvénylettek a levelek, az erdő legszívesebben elszaladt volna - leereszkedett, ráhasalt az összelapított füvekre, bordatörött bokrokra, gerinctörött fákra.

Bab Berci ámulva nézte. Olyan volt a gép, mint egy szörnyszülött élőlény. Talán nincs is benne ember. Még az is megeshet, hogy beszélni is tud ez a masina. Bab Berci illetlenül közelebb lépett, hogy megszólítsa, de hátra is ugrott azon nyomban, mert a szörnyszülött megrázta magát, kék szikrák futkostak az oldalán, zárólapjai elmozdultak, a vasszörny, mint egy jerikói rózsza, kinyílt, átalakult, a hajladozásokból, fordulatokból, elmozdulásokból - csodák csodája! - ott állt az agyonlapított Szélfárta Fák terén egy kétszintes, erődbe oltott hétvégi ház, vagyis hétvégi házba oltott erőd, tornáca fölött színes napernyővel, s a tornácra két acélkar egy nyugágyat emelt, a nyugágyban egy kövérkés, parafa sisakos egyén hevert, az arca, mint a kelt tészta.

Szegény! - gondolta magában Bab Berci, de sajnálkozása csak addig tartott, amíg az idegen rá nem pillantott. Mert az idegen tekintete szúrós volt, és sajnálkozáskergető.

- Hé, bennszülött! - mordult Bab Bercire. - Gyere közelebb!

Bab Bercit - nem tudni, miért - nem örvendeztette meg, hogy bennszülöttnak nevezték, de a kíváncsisága erősebb volt a sérelménél, közelebb lépett.

- Mozgásszerűtnek tetszik lenni? - kérdezte a tésztaképző, de az csak egy megvető pillantást lövellt feléje, s válasz helyett kiugrott a nyugágyából - na nem nagyon fűgén, csak amúgy pohosan -, s csinált néhány tornamozdulatot, hogy lássa ez a félküllős bennszülött, micsoda sportférfiú ő. Majd ugyanolyan hirtelen, ahogy felállt, visszahuppant a nyugágyba, és körüllegyintett.

- Megveszem tőled ezt a tisztást a hozzá tartozó erdővel, hegyekkel, vickekkel-vackokkal. Egy arany - mondta, és abban a pillanatban kinyúlt az erődje falából egy ügyes szerkezet, és egy aranypénzt hajított Bab Berci lába elé.

- Tőlem aztán nem! - tiltakozott Bab Berci.

- Két arany! - mondta az idegen, mire a pénzdobó szerkezet egy újabb aranyat dobott az első mellé.

- Száz aranyért sem veheti meg tőlem - magyarázta Bab Berci -, mert nem az enyém.

- Akkor meg mit alkudozol itt! - morgott a tésztaképző, s valamilyen gombbal vagy billentyűvel vagy távirányítóval parancsot adott a masinájának, s az, mint a villám, visszavette a két aranyat. Közben még Bab Berci lábujja körmére is rákoppintott, mutatván ezzel egyfelől, hogy nem ám akármilyen géppel van dolgod, te bikfíc, másfelől meg, hogy az ő drága idejüket ne lopkodja senki az átlagon felüli ütődöttségével.

- Ha nem a tied, akkor kié?

- Közös - mondta Bab Berci.

- Höhö - a tésztaképu röhintett egyet -, akkor mondd meg a többieknek, akárkik is, hogy mától Brwrw úr is a közösséghez tartozik, és nem ajánlom senkinek, hogy zavarni merészeljen!

Igazából, lehet ám, hogy más nevet mondott, de Bab Berci Brwrwnek értette, és nem merte még egyszer megkérdezni.

- Na, elegendem van belőled - mondta Brwrw úr, és mit csinált, mit nem, a háza falából kitekeredett egy csökígyó, és vizet zúdított Bab Berci nyaka közé.

Több se kellett Bab Bercinek, ugyanoda szedte a lábát, ahova a víz zúdult. Bemenekült háncsházába, s amíg törülközött, azon hálálkodott, hogy ez a csodamasina a tisztás másik végén szállt le, mert ugyanilyen erővel agyonlapíthatta volna az ő házát is, akkor aztán szép kis kutyaszorítóban volna. Ámbár, ami azt illeti, kutyaszorítóban van így is - egy ilyen szomszéddal.

Pedig akkor még a kutyaszorító nagyságáról igazán nem lehetett fogalma szegény Bab Bercinek, mert csak annyi volt bizonyos, hogy egy meglehetősen különös gép és egy meglehetősen különös ember érkezett a Széljárta Fák terére, akiket nem árt nagy ívben elkerülni. El is kerülte őket nagy ívben Bab Berci, csak a szeme sarkából pislantott néha rájuk - s mondhatom, elég különös dolgokat látott a szeme sarkából.

Brwrw úr mással sem foglalkozott, csak gombokat nyomogatott: megnyomott egy gombot, és egy futószalag vagy mi a szösz öt tévékészüléket sorakoztatott föl eléje, mind az ötön más kép, mind az ötben más ricsaj. Gombnyomásra változtak a képek, változtak a ricsajok, s ha egy kép meg a hozzá tartozó ricsaj elnyerte Brwrw úr tetszését, egy újabb gombnyomásra a többi tévékészülék eltűnt, a kiválasztott meg akkorára nőtt, mint egy mozivászon, s Brwrw úr elégedetten bámulta a hatalmas képet, s hallgatta a hatalmas ricsajt, amíg csak el nem unta, s egy újabb gombnyomással pokolra nem küldte az egészet.

Ha megéhezett, akkor is a gombok között kezdett matatni, s ahogy megnyomta a megfelelőt, máris tolták eléje a gépkarok az asztalkát, a konyhában gépszakácsok sisteregve sütöttek, bugyborékolva főztek, s hipp-hopp, az asztalkán párologtak, gőzölögtek a finom falatok, s ha Brwrw úrnak úgy tartotta játsz kedve, még csak a kezét sem kellett megemelnie, mert ügyes gépkarok a szájába kanalazták a levest, a foga közé rakták a feldarabolt sült húst, a szájához emelték a jégbe hűtött itallal telt poharat. Úgy ám! „Még jó, hogy maga rágja meg, amit eszik” - morgott Bab Berci, s azt latolgatta, hogy elköltözik a Széljárta Fák teréről, mert túl zajos, túl fényes volt számára Brwrw úr szomszédsága. De megfordult Bab Berci fejében egy sokkal jobb változat is, nevezetesen: ha Brwrw úr költözne el a Széljárta Fák teréről, oda, ahonnan jött, a csodamasinájával együtt.

A jelekből ítélve erre nem volt sok reménység. Brwrw úrnak sajnos eszébe jutott, hogy ő tulajdonképpen a természet lágy ölén időzik, s a természet lágy ölén tábortüzek mellett szoktak mulatozni. Gépeivel nyakra-főre gyújtatta hát a tüzeket. Acélkarmok tépdesték az élő fák ágait, a növendék fákat sem kímélték, nagy farakásokat hordott össze a gép, szúrólánggal alágyújtott, s a nyers fából kicsapó, fojtogató füstöt fújta a világ négy tája felé, nehogy Brwrw úr orrát találja megfacsarni.

Rákapott a vadászatra is. Jaj volt a ház fölét tévedt madaraknak, jaj a tisztásra tévedt őznek, szarvasnak, Brwrw úr gépszörnye halálos biztonsággal lövöldözött le minden elevent. És egyre hangosabb, egyre zabolátlanabb lett; fűrészelt, kaszált, kaszabolt, nagy lángnyelveket lövellt, szúró szagú gázokkal füstörészett, s ni csak, mintha Brwrw úr is megszeppenve

gubbasztana a gombjai között, nem nyomogat már olyan fölényesen és magabiztosan. Sőt oda nézz! - Bab Berci nyújtogatta a nyakát. - Brwrw úr tétován emelte a kezét egy gomb felé, de mielőtt elérhette volna, a háza falából kinyúlt egy gépkar, és a keze fejére csapott, puff, mintha azt mondta volna, ne nyúlkálj, te oktondi, itt én vagyok az úr! Hallod, Brwrw! Hallod, világ! És a gép teljes sebességre kapcsolt, tépett, zúzott, égetett. Jaj, mi lesz a házammal! - rettent meg Bab Berci, amikor meglátta a háza felé futkosó lángcsóvákat, az eszeveszetten dolgozó fatépőket, bokornyúzókat, fűfüstölőket... És mi lesz Brwrw úrral, aki most hangosan felordított, menekült volna be a házába, na hiszen, a legjobb helyre, mert egy másodperc múlva meg kifele menekült volna a házából, de menekülhetett, ahova akart, a megvadult gép csípte, rúgta, karmolta.

Megöli, villant át Bab Berci agyán, és hogy segítség!, az is átvillant, s máris futóra fogta, irány Rimapénteki Rimai Péntekh háza. Mert hiába tudja a józan ész, hogy Rimapénteki Rimai Péntekh édeskeveset tud itt segíteni, de egyfelől nincs más, akihez futhatna, másfelől meg a legrosszabb egyedül lenni a bajban.

Beesett Rimapénteki Rimai Péntekh ajtaján, az meg, mint akit darázs csípett meg, fölpattant, Bab Bercibe eresztette tekintete fullánkját.

- Nem elég, hogy napok óta ziregsz-dörögsz, füstölsz, bűdösítesz, még a házam nyugalma sem kíméled, te semmirekellő pernahajder, naplopó, kútmérgező?

Volt dolga szegény Bab Bercinek, amíg elmagyarázta, honnan és mi végre.

- Úgy gondolod - mondta most már majdnem csak a kelletténél halkabban Rimapénteki Rimai Péntekh -, hogy az én házamat is elérheti az az izé?

- Elérheti?! - Bab Berci még egy kicsit színészkedett is, hogy Rimapénteki Rimai Péntekh jobban berezeljen. - Mi az, hogy elérheti! Eléri, pajtikám, ha ki nem találunk valamit.

Máskor ezért a megszólításért, hogy „pajtikám”, Rimapénteki Rimai Péntekh biztosan megnyúzta volna Bab Bercit, de most mintha meg sem hallotta volna, a feje búbját vakarta.

- Talán hogyha adnánk annak az embernek a csodanektároból - mormogta. - Igaz, hogy még nincs egészen kész.

- Hagyjuk most a csodanektárodát - idegeskedett Bab Berci, de csak annyit ért el, hogy Rimapénteki Rimai Péntekh felfortyant.

- Dehogysis hagyjuk! Ráadásul ezt a főzetet, a te inspirációdra, mácsonyából készítettem.

- Azaz bábatüskéből, csapóecsetből, gólyafüből, hagytingácskóróból, kallóbogánacsból, ördög-gatyából, pásztorvesszejéből, takácsvakaróból és tövisburjánból.

- Úgy, ahogy mondd.

- És ezzel akarod megetetni azt a szerencsétlen embert, aki amúgy is a legnagyobb bajban van hármunk közül.

- Lenyel egy kanállal, és máris jó emberré válik, megállítja azt a szörnyeteget, és békességet csinál!

- Lenyel egy kanállal?! Őt nyeli le a gépe! Nem érted, hogy önállósult az a szörnyű masina? Nem törődik már Brwrw úr billentyűivel és gombjaival.

Aláfestésül hallották a recsegést-ropogást, látták a sűrűn gomolygó füstöt, fel-felvillanó fények vakítottak be a szobába. Mintha háború folyana odakinn.

- Csináljunk valamit! - kiáltotta kétségbeesetten Bab Berci.

- De mi az ördögöt? - morgott Rimapénteki Rimai Péntekh. - A nektáromat emberek számára készítettem. Sajnos gépeknek nem jó.

Ennél a mondatnál azonban megállt, mélyen elgondolkozott.

- Mi az, hogy nem jó? Miért mondod azt, hogy nem jó?!

- Én nem szoltam egy szót sem, te mondtad, hogy nem jó - védekezett Bab Berci.

- Ki szólt hozzád - fölényeskedett Rimapénteki Rimai Péntekh -, magammal beszélgetek... Miért ne lehetne ez jó gépekhez is!

Azzal már elő is kapott egy pintesüveget, és csorgatta bele az üstjéből a csodanektárt. Amely, így szemre, egyszerű jajzöld kulimásznak látszott.

- Azt képzeled, hogy ezt csak úgy könnyűszerrel beadod annak az őrjöngő gépnek? - sopánkodott Bab Berci.

- Nem képzelek semmit. Cselekszem! - süvöltötte Rimapénteki Rimai Péntekh.

- Persze - folytatta a sopánkodást Bab Berci -, majd a kulimászdótlól egyszerűben megbárányodik a gép lelke, csendes zeneszó mellett harisnyát fog neked kötni, és szelíden vakargatja a hátad.

- Hallgass már, az istenért! - förmedt rá Rimapénteki Rimai Péntekh, és megtöltött egy tartalék üveget is, és Bab Berci kezébe nyomta. - Ezt hozd utánam!

Elszántan kiugrott az ajtón. Na, pajtás, hamarosan nem ugrálsz ilyen nagy fittyekkel - gondolta Bab Berci, de azért engedelmesen elindult Rimapénteki Rimai Péntekh után az irdatlan füstben, villogásban, durrogásban. Kezében a tartalék üveg.

Ha Bab Berci azt gondolta, hogy Rimapénteki Rimai Péntekhnek inába száll a bátorsága, akkor nagyot tévedett. Mert még a hátán is látszott, hogy egy cseppet sem fél a pöfögő, robogó, lánglövellő, tépő, zúzó gépszörnyetegtől. Egy pillanatnyi megtorpanás nélkül ugrott be a csapkodó acélkarok, a tüzet köpködő csövek közé, egy szempillantás alatt fönn termett a gép vaskos hátán, és palackja tartalmát egy nyíláson keresztül belezúdította.

A gép, mintha darázs csípte volna meg, felbőgött, acélkarjai vadul csápolni kezdtek, s most már nem a fákat, bokrokat célozták, hanem Rimapénteki Rimai Péntekhet.

Még hogy megszelídíti a csodanektár a gépet! Épp ellenkezőleg, éppen hogy megvadítja - egy villanás volt ez Bab Berci fejében, de szerencsére már akkor ugrott is, hogy valamiképpen segítsen a bajba jutott kevircoló-kavarcolón, át az acélkarok között, át a szúrólángok között, ugrott ő is a gép hátra. Hogy ott aztán mi lesz? Nem törődött vele. Egyszerűen átragadt rá Rimapénteki Rimai Péntekh bátorsága. Aki azonnal kikapta Bab Berci kezéből a tartalék üveget. Zutty! - belelöttyentette azt is a gépbe.

A gép artikulálatlan hangon felbőgött, megreszketett, csápoló karjai megálltak a levegőben, lángnyelvei fáradt lobbanásokkal visszabújtak a csövekbe. Csönd lett.

- Most figyelj! - mondta diadalittasan Rimapénteki Rimai Péntekh. - Most költözik belé a szelíd lélek. Mindjárt muzsikálni fog.

De muzsika helyett előbb valami karcos nesz hallatszott, mintha rozsdás bádoglemezek dörgölőznének egymáshoz, majd ripp-ropp, a gép háta megmozdult alattuk, és a szörnyeteg ezer darabra hullott szét. Bab Berci és Rimapénteki Rimai Péntekh behuppantak a szétguruló fogaskerekek, összepöndörődő drótok és széthasadt lemezek, anyátlan csavarok és fiatlan csavaranyák közé. Rimapénteki Rimai Péntekh bosszúsan kászálódott ki a romhalmazból.

- Gondolhattam volna, hogy amit te ajánlasz, az nem lehet jó! Még hogy mácsonya!

Bab Berci csak mosolygott, és azt gondolta magában: lehet, hogy a csodanektár nem az igazi, de te csodálatos voltál! És beleborzongott a háta, hogy milyen bátrak is voltak ők ketten! Főleg persze Rimapénteki Rimai Péntekh. E nélkül a bátorság nélkül lehetett volna a legcsodálatosabb nektárjuk, nem mentek volna semmire. Ezt gondolta Bab Berci, de szólni egy szót sem szólt, csak mosolygott. Aztán hirtelen lefagyott az arcáról a mosoly.

- Te jóisten, hová lett Brwrw úr?

- Azám, a szerencsétlen! - hagyta abba a morgást Rimapénteki Rimai Péntekh, és azon nyomban nekiestek az ócskavastengernek, túrták jobbról, túrták balról, átnézték egy szögig, de Brwrw úrnak nyomát sem találták. Vagy szőröstül-bőröstül fölfalta a masinája, vagy valahogy sikerült elmenekülnie, és fut még ma is.

Hadd fusson, hadd edződjenek elsatnyult izmai.

A Fiú

Mi tagadás, az öreg Lembozó Lengubozó akkor már kisebb lopásokból élt. Nem akarok a bírása lenni, ítélkezzen fölöttem az, akinek ez a dolga. Én csak elmondom, hogy mi történt. Lembozó Lengubozó valamikor világhírű bohóc volt. Amikor megjelent a porondon, égis törő bruhahák, öblös hahahák és lenge, szívajdító mosolyok keringtek a durva szövésű ponyva alatt. És állítom nektek, egyetlen nézője sem volt, aki egyhamar elfelejtette volna őt. Hetek, hónapok múlva is fölsejdtünk bennünk valami megfoghatatlan érzés, amitől másképpen érintették meg a tárgyakat, s szelídebb lett a szívük.

Tudja minden gyerek, hogy a bohócsághoz nagy testi erő és átlagon felüli ügyesség kell - enélkül nem lehet ügyetlenséget mímelni. Csakhogy az erő és ügyesség fogyatkozik a korrallal. Lembozó Lengubozó is megöregedett. Igazából ügyetlen lett, és igazából gyönge. Szép csöndesen kikopott a cirkusz világából, már ajtónállónak se kellett, jegyszedőnek se. Egy rozzant, elhagyott lakókocsiban lakott, ráadásul nem is cirkuszi lakókocsiban, építőmunkások felelték ott egy dudvával benőtt tér sarkán. Egy darabig elégedélt megtakarított pénzéből, de aztán ott állt egy vas nélkül, támasz nélkül, egy falat kenyér nélkül. Hiába ment Szakszervezethez, Tanácshoz, Nyugdíjintézetbe. Mindenütt kinyitottak egy nagy könyvet, keresgéltek benne, és a fejüket csóválták. „Ön itt nincs följegyezve - mondták -, nagyon sajnáljuk, de nincs módunkban segíteni.” Így aztán amikor már majd kilukadt a gyomra az éhségtől, kenyeret lopott egy pékségben. Nem is gondolta, hogy ilyen könnyű lopni. Egy karnyújtás, egy kabátlebbentés és faarc. Nem is gondolta, hogy ilyen nehéz lopni. Hogy ennyire porig alázóan szégyelli magát érte az ember.

Hosszú ideig élt már így, amikor egy őszi délutánon belépett egy idegen ház nyitva hagyott konyhaablakán, mert odabent egy darab kenyeret látott az asztalon, és neki éppen egy darab kenyérre lett volna szüksége. Az egész nem tartott öt másodpercnél tovább, már kilépni készült az ablakon, amikor nyöszörgést hallott a lakás belsejéből, de olyan szívszorítóan segélykérőt, hogy Lembozó Lengubozó - egyik lába kinn, másik lába benn - mozdulatlanul merevedett. Most mit csináljon? Újra a nyöszörgés, mintha valaki a halálán volna. Lembozó Lengubozó nem tétovázott tovább, visszalépett a konyhába, és óvatosan nyitogatva az ajtókat, elindult a hang felé.

A szobában egy csecsemőt talált. Tompa fényű szemmel nézett az öregre, beesett arcán látszott, hogy alig-alig él. Lembozó Lengubozónak soha életében nem volt dolga csecsemővel, mégis első pillantásra látta, az a baj, hogy a gyerek hosszú ideje nem evett. Most már, nem törődve a zajokkal, a konyhába rohant, tejporból tejet kavarcolt, almát reszelt, a tej hőfokát az alsókarja bőrén mérte meg, mintha örök életében csecsemőneveléssel foglalkozott volna.

Megetette a gyereket. Kibontotta a pólyából, hogy tisztába tegye. Két dolog derült ki. Egy, hogy védenca kisfiú, kettő, hogy már napok óta nem tette senki tisztába. Lembozó Lengubozó úgy dolgozott, mint egy szakavatott anya. Megfürdette a Fiút, tiszta ruhába öltöztette.

A gyerek rámosolygott. Lembozó Lengubozó megbűvölten bámulta a mosolygó kisfiút, és abban a pillanatban úgy érezte, azért kényszerült lopkodásra, hogy ezt a mosolyt megismerje. Mert hiszen ha nem akar ebből a házból lopni, sose találkozik a Fiúval. Más szemszögből meg, ha nem kényszerült volna lopásra, lehet, hogy a Fiú már nem is élne.

Járt az agya, mint a motolla, hátha felmentést kaphat tolvaj életére. Betakargatta az alvó gyereket, ha nem szégyelli, meg is csókolja, de csak megsimogatta, s amerre jött - a konyhaablakon át -, távozott.

Persze örökké a gyerek járt az eszében. Estefelé többször is elnézett a ház felé, vajon ég-e már benn a villany, otthon vannak-e a szülők. De a ház süketen, vakon állt a sötétben, a konyhaablak is változatlanul kitárva. Lembozó Lengubozó behajtott az ablakot, nehogy huzat legyen odabent.

Másnap már kora reggel sietett a házhoz. Hallgatózott a konyhaablak alatt. Egészséges, követelődő gyereksírást hallott. Várt egy kicsit, hallatszik-e bentől másféle nesz is. De semmi. Beugrott a konyhaablakon. Mindent úgy talált, ahogy előtte való nap otthagya. Lát-szott, nem járt a lakásban senki. Mi történhetett a szülőkkel? Baleset érte őket? Meghaltak? Lembozó Lengubozó megint megetette, tisztába tette a Fiút, és vitte magával a mosolyt. Aznap, amikor élelmiszereket lopott, egy parányi lelkipurdalást sem érzett, hiszen a Fiúnak lop, azért lop, hogy a Fiú ne haljon éhen.

A gyerek szülei napok múlva sem kerültek elő. Lembozó Lengubozó elhatározta, hogy a végére jár a dolognak. A bejárati ajtó felől közelítette meg a házat, mintha látogatóba jönne. Az ajtóra csavarozott névtáblán egy nő neve virított. Ez lehet az anyja - gondolta, és nyomta a csengőt. Nem azért, mintha arra számított volna, hogy ajtót nyit neki valaki, arra várt, hogy előkerüljön valamelyik szomszéd. A sokadik csöngetés után a szomszéd házból előjött egy öregasszony.

- Ott hiába csönget - rikácsolta -, keresse a barátnőjét valamelyik kocsmában. A Fekete Pillangóban vagy a Hörpentőben. Ott esetleg beszélhet vele. Ha még nem itta le magát a sárga földig.

Lembozó Lengubozó elment a főlemlegetett kocsmákba, a Hörpentőben meg is találta a Fiú anyját.

- Asszonyom - mondta neki szemrehányóan -, ön már napok óta nem volt otthon.

A nő kócosan, ködös tekintettel rámeredt.

- Na és, ha száz napja nem voltam otthon - mondta akadozó nyelvvel -, mi köze magának hozzá?!

- A fia éhen hal!

- A fiam? Szegény fiam! - Előreesett a feje, lekoppant az asztalra. - Nem érdekel a fiam, kérek még egy féldecit! - motyogta.

Lembozó Lengubozó kihátrált a kocsmából. Egyenesen a házhoz ment, bemászott a konyhaablakon, összecsomagolta a Fiú holmiját, karjára vette a gyereket, és vitte. Először maga sem tudta, merre menjen, aztán valami azt súgta neki, hogy arra kell menni, arra, arra!

Ha valaha is nyomoz utánuk a rendőrség, talán néhányan emlékeztek volna rá, hogy egy rongyos, borostás öregember, a hátán batyuval, a karján egy csecsemővel merrefelé ment. De tudtommal soha nem nyomozott utánuk senki. Így aztán zavartalanul gyalogolhatott az öreg éjjel és nappal, nappal és éjjel, amíg végre egy hatalmas erdőbe nem ért. Na, ez kell nekem - gondolta magában, és ment beljebb, egyre beljebb a rengetegbe. Egy kis patak partján talált egy embert. Először azt gondolta, elkerüli, de arról az emberről messziről is látszott, hogy nem árt a légynek se. Megszólította hát Lembozó Lengubozó:

- Mondd, emberfia, kié ez az erdő?

Egy nagy orrú, világszomorú arc fordult feléje.

- Hogyhogy kié? - kérdezte mélán. - Hát mindenkié. A tied is.

- És kik laknak errefelé?

- Nagyjából senki - mondta a nagy orrú, akiről persze mi már tudjuk, hogy Bab Berci volt, de az öreg bohócnak még sejtelve sincs róla -, ha engem meg Rimapénteki Rimai Péntekhet nem számítasz.

- Akkor én is lakhatok itt ezzel a fiúval?

Bab Berci most vette észre, hogy az egyik batyu tulajdonképpen kisgyerek. Földerült az ábrázata, és közelebb ment.

- Ne bámuld! - mondta Lembozó Lengubozó, és úgy fordította a Fiút, hogy Bab Berci ne láthassa. - Csak úgy vagyok hajlandó itt lakni, ha megfogadod te is meg az a Rimai is, hogy soha a közelembbe se jöttök.

- Hát, ami Rimapénteki Rimai Péntekhet illeti, attól nem kell, hogy fájjon a fejed. Nagy ívben elkerül ő mindenkit. És mindenkinek ajánlatos, hogy őt is nagy ívben elkerülje... De én... ha nem tudnád, én Bab Berci vagyok... én a magam részéről szívesen játszanék néha a fiaddal.

- Nem és nem! Hogy aztán majd csalódjon benned! Nem fog találkozni senki emberfiával rajtam kívül. És így nem is fog csalódní senkiben. Ez úgy igaz, mint hogy Lembozó Lengubozó a nevem.

Így tudta meg Bab Berci az öreg nevét, és így szerzett tudomást a lehetetlen elhatározásról.

- Hej, te nekikeseredett ember, megbánod te még ezt a balga fogadalmat!

De Lembozó Lengubozó feleletre sem méltatta. Hátat fordított, meg sem állt egy távoli tisztásig. Körülnézett.

- Na, itt lesz a házunk - mondta a Fiúnak -, itt fogunk élni.

Így került az erdőbe a Fiú.

Bab Berci betartotta az egyezséget, a Fiúnak sem kicsi, sem nagyobbacska korában fogalma sem volt arról, hogy rajtuk kívül is van ember a világon, azt meg végleg nem sejtette, hogy a bokrok mögöl gyakran kedvtelve nézegeti őt egy nagy orrú, bánatban pácolt ember, akinek az lenne a legnagyobb boldogsága, ha játszhatna egyet vele.

Bab Berci együtt sír Nuuszi Kuuszival

Bab Berci kinézett az ablakon, és megcsóválta a fejét. Úgy nézem - mondta magának -, igen szomorú délutánom van. A válasszal sem sokáig késlekedett, fölkiáltott: Te oktondi, nem látod a csurgatott méz napfényt, a boldogan nyújtózkodó virágokat?! Mitől volna ez szomorú délután? Nem is tudom - válaszolta magának tétován Bab Berci, s tétovaságra volt is oka, hiszen az ilyen nyári délutánokon kívánja az ember, hogy álljon meg az idő, ne moccanjon semmi, és sokáig ringasson ez a megindító békesség. Ez igaz, de valami mégis hiányzik ebből a csodadélutánból. Bab Berci vadul gondolkozott, mi hiányzik. Erősen gyanakszom - mondta magának -, az a baj, hogy ez a csodadélután nem ér a szívemig. Úgy bizony! Csak a bőrömig ér. S belül meg emésztő, hervasztó köd gomolyog, sistereg odabent a bánat. Igen. Mert volt már nekem olyan délutánom, amikor benn a szívemben nagy ragyogás volt, idekinn meg ködöket hajkurászott a szél, bánatos eső szemerkélt, s én fölkiáltottam: Micsoda gyönyörű délután! Ha lett volna ott valaki, bizonyára megrovóan rám néz, és azt mondja: Eszed tokja! Mert, ugye, nem láthat bele a szívembe. Így meg, hogy nem volt ott senki, különösen nem láthatott bele.

- Állapítsuk meg - mondta hangosan Bab Berci -, hogy a délutánok csodásságát illetően egyáltalán nem közömbös, hogy mi van az ember szívében. Ha ragyog az ember szíve, egy pocsék délután is lehet gyönyörű, ha meg az ember szíve olyan, mint most az enyém, akkor süthet hét ágra a nap, lehet mézszínű a világ, csak pocsék délután az.

De mitől? Mi az ördögtől, amikor semmiféle sérelem nem ért, nem fáj semmim, emésztésem, étvágyam példás, jól alszom, jól ébredek... ajaj... valami bánat úszkál itt a levegőben, valami nagy-nagy bánat.

- Jajajajaj - hallatszott ekkor szívet tépőn, mintha maga a levegőben úszkáló bánat sóhajtott volna.

- Jól éreztem! - kiáltott felélénkülve Bab Berci, és a hang irányába trappolt.

A patak partján akadt rá az illetőre. Meglehetősen kacifántos illető volt, gólyalábú, szögletes vállú meszelőnyél.

- Mondd, te kedves hosszúkás ember - szólította meg -, te árasztod magadból a szomorúságot?

- Jaj nekem, jaj nekem - riadt meg a meszelőnyél, és eltakarta arcát.

- Ne jajongj - szólt rá Bab Berci -, elromlik tőled ez a szép délután.

- Ne haragudj - mondta az idegen -, de azt hittem, hogy errefelé nem lakik senki. Azért jöttem ide, hogy ne szomorítsak senkit a bánatommal.

- Olyan nagy a bánatod? - kérdezte részvevően Bab Berci.

Az idegen lógó orral bólogatott.

- Nem tudnánk rajta közös erővel segíteni? - reménykedett Bab Berci, de az idegen ahelyett, hogy hálásan nézett volna rá, bosszúsan ráncolta a homlokát.

- Nuuszi Kuuszi vagyok - mondta jelentőségteljesen.

- Én meg Bab Berci - mondta Bab Berci.

- Jól értetted a nevemet? - kérdezte fürkésző tekintettel a másik.

- Jól hát - mondta Bab Berci -, azt mondtad, hogy te vagy Nuuszi Kuuszi.

- Na és?

- Mit na és?

- Sose hallottad ezt a nevet?

Bab Berci gondterhelten meredt maga elé. Lehet, hogy ez a bánata - gondolta magában -, hogy még senki sem hallotta a nevét, vagy ha hallotta is, azonnal elfelejtette.

- Hát izé... - mondta - lehet, hogy hallottam... talán akkor, amikor az a nagy szél fújt... Igen, akkor hallottam. Azt füttyülte a szél, hogy nuuuuuszikuuuszikuuuszinuuszi... így valahogy. Nem tudtam, hogy rólad van szó.

- Pedig biztosan rólam beszélt... látod, már a szél is. Ő is az én égis égis bánatomat füttyörészi, pletykálja, szellőzteti.

- Az istenért, miféle égis égis bánatod van neked?

- Tudd meg, hogy én nem akármelyik Nuuszi Kuuszi vagyok (ajaj, gondolta Bab Berci, ez azt képzelem, hogy ez a szélfújta név a leggyakoribb a világon!), hanem a varázsló Nuuszi Kuuszi.

Bab Berci fejéből ezen nyomban elpárologtak a tiszteletlen gondolatok, nagyra tátotta száját, elkerekítette a szemét, révült csodálattal bámulta a langaléta Nuuszi Kuuszit.

- Varázsló vagy? - kérdezte áhítattal.

- Az - mondta Nuuszi Kuuszi, és egyúttal legörbült a szája, a szemét elfátyolozták a könnyek.

- Akkor meg mit szomorkodsz?! - kiabált Bab Berci. - Kell neked ennél nagyobb boldogság? Tudsz varázsolni! Haha, még hogy szomorúság?! Mit tudsz varázsolni? - kérdezte mohón.

- Mindent - hüppögte a langaléta, és mutatójával egy könnycseppet birizgált a szeme sarkában.

- Komolyan mondd? Ide tudsz varázsolni egy tigris, egy almát vagy egy harapófogót?

Milyen marhaságok jutnak eszembe - korholta magát Bab Berci -, még hogy harapófogó!

- Mindent - ismételte meg szomorúan Nuuszi Kuuszi -, hogyha például harapófogót akarsz, akkor figyelj...

- Állj - kiáltott Bab Berci. - Nem harapófogót akarok.

- Tulajdonképpen teljesen mindegy, hogy mit akarsz - mondta csüggedten Nuuszi Kuuszi, de Bab Berci rá se hederített.

- Fagylaltot is tudsz varázsolni?

- Tudok hát - mondta reménytelenül Nuuszi Kuuszi.

- Epret is, málnát is, csokoládét is?

- Vaníliát, puncsot, birsalmát, amit akarsz. Mindenféle fagylaltot tudok varázsolni.

- Nagyszerű - mondta Bab Berci -, akkor varázsolj nekem egy epre... Nem! Egy epre-csokoládés... azazhogy egy epre-csokoládés-vanília-birsalmás... Tudod mit?! Egy mindenese-fagylaltot varázsolj nekem.

- Ajajaj! - mondta Nuuszi Kuuszi.

- Ez most a varázsige, vagy csak sopánkods?

- Még csak sopánkodtam... Arra kérlek, nagyon gyorsan nyald meg majd a fagyaltodat! És most figyelj, jön a varázsigé. - Széttárta a karját. - Nuszikuszikuszinuszi, legyen Bab Berci kezében egy mindenefagyalt!

Egy sissenés, egy szisszenés, egy sussanás, egy szusszanás - na és még olyan gyönyörűséget nem láttál! (Legalábbis fagyaltban.) Egy bohócsapkányi tölcsérben öklömnyi gombócok garmadája. Fehérek, halványzöldek, pirosak, sárgák, lilásak, barnák.

- Hahá! - ordított diadalmasan Bab Berci. - Ezt nézzétek meg! - és kinyújtotta a nyelvét, hogy megnyalja a csodálatos mindenefagyaltot, de a mindenefagyalt abban a minutában - volt, nincs - eltűnt, akár a kámfor.

Bab Berci a levegőbe nyalt, majd megkövülten bámulta a kezét, vagyis hogy inkább a mindenefagyalt hűlt helyét bámulta. Ámbátor - fagyaltról lévén szó - inkább azt kellene mondani, hogy a mindenefagyalt melegült helyét bámulta, de ne cifrázzuk, elég baja van szegény Bab Bercinek anélkül is.

- Te átkozott himpellér! Mit tettél a csodák csodája mindenefagyaltommal?! Szégyelld magad, Nuuszi Kuuszi! - kiabált Bab Berci sértődötten, és hátat fordítva a hórihorgas varázslónak, elindult hazafelé.

De néhány lépés után megállt, mert meghallotta a szerencsétlen varázsló bánatos nyöszörgését.

- Na látod, Bab Berci, na látod - ezt nyöszörögte.

Aha - gondolta Bab Berci -, hát ez a bánata bibéje! Visszafordult, elillant a haragja, szánakozva nézte a meggyötört Nuuszi Kuuszit.

- Én figyelmeztettelek - nyöszörgött az tovább -, hogy gyorsan nyald meg a fagyaltodat, de te nyalás helyett diadalordítottál.

- Aha - mondta most már hangosan Bab Berci -, hát ezért mondtad, hogy mindegy: harapófogó vagy fagyalt.

Nuuszi Kuuszi szaporán bólogatott, és hálásan nézett Bab Bercire, hogy íme, szavak nélkül is megértette, mi az ő nagy bánata. Mert dehogyis akarta ő eltüntetni Bab Berci csodás mindenefagyaltját. Éppen hogy ő lett volna a legboldogabb, ha Bab Berci szép nyugodtan elnyalogathatja azt a fagyalttörténetet. De mit tegyen, ezzel van megverve, hogy amit varázsol, az egy szempillantásig létezik csak, s azon nyomban el is tűnik.

- Hát varázsló vagyok én?! - sírt Nuuszi Kuuszi, most már nem tartotta vissza a könnyeit, potyogtak, mint a záporosó. - Kutya vagyok, nem varázsló!

- Nana, nana, nyugalom, pajtikám - lapogatta a hátát barátságosan Bab Berci -, gondold csak meg, hány ember boldog lenne, ha ennyit is tudna varázsolni. Bukfencet vetne örömeiben, táncolna, ugrálna. Döngetné a mellét.

- Persze - mondta csendesen Nuuszi Kuuszi, és megtörölte a szemét -, ha nem varázsló volnék, persze hogy bukfeceznék, táncolnék, ugrálnék, és döngetném a mellem ennyitől is. De az a baj, hogy én varázsló vagyok... akkor pedig... - elhallgatott, és újra csak záporosó módjára rázendített.

- Ne sírj - mondta Bab Berci, de közben neki is elcsuklott a hangja, fészkelődni kezdett egy könnyesepp a szeme sarkában, hogyne fészkelődött volna, amikor egy ilyen kacifántosan szerencsétlen varázslóval hozta össze a sors. Egymás nyakába borultak, és sírt Bab Berci is, mint a záporosó.

- Nagyon kedves tőled, hogy együtt sírsz velem - szipogta Nuuszi Kuuszi.

- Szóra sem érdemes - szipogta vissza Bab Berci -, amúgy is olyan szomorú délutánom volt.

Hüppögtek, zokogtak. És szó, ami szó, a közös sírástól könnyebbedni kezdett a szívük. Nocsak! Lehet, hogy akik ilyen szépen tudnak együtt sírni, azok később majd ki is találnak valami okosat?

Bab Berci ránéz Rév Zoli pálinkájára

Bab Berci látta, hogy sietős léptekkel jő egy ember. Gondolta, megóvja. Elhárítóan maga elé emelte hát a kezét, és síri hangon így szólt:

- Ne közelíts, idegen!

Az idegen, aki lenyűgözően divatos és vadonatúj hasított bőr cipőt viselt - és ehhez képest öltözéke többi darabja nem is érdemel említést -, csalódottan megtorpant.

- Hát nem te vagy Bab Berci?

- De igen, és éppen ezért mondom, hogy ne közelíts.

- Föl akarsz dühíteni - állapította meg keserűen a jövevény. - Netalán verekedni akarsz velem... Ha tudom, dehogy kereslek éppen téged.

Bab Bercin látszott, egy pillanatilag sem hiszi el, hogy az idegen valóban őt keresi.

- Beszélhetsz, amit akarsz - morogta -, de ne közelíts, ha kedves az életed.

Az idegen gyanakodni kezdett, alaposabban szemügyre vette Bab Bercit, s a náthában pácolt arc láttán szinte megvidámodott.

- Ja, a náthád miatt? Csak nem képzeled, hogy berezelek egy kis náthától?

- Nátha, nátha?! Kit érdekel ez a kis idült nátha? De ha majd rád ragad a világ legnagyobb szomorúsága, akkor majd nézegethetsz!

- Honnan ragadna rám?

- Rólam. Tudd meg, itt dúl bennem a világ legnagyobb szomorúsága. És ragályos, mint a feketehimlő.

- Még hogy a világon a legnagyobb! Ezeket ismerem - mondta fitymálva az idegen. - Minden ilyen világlegnagyobbról előbb-utóbb kiderül, hogy piti kis vacak. A te bánatod is egy ködöcske csak, egy füstpamat, egy árvácskaárnyék.

- Én szóltam - mosta kezeit Bab Berci -, ha nem félsz, kerülj beljebb.

Az idegen nem kérte magát, beljebb került Bab Berci háncsházába, kínálás nélkül leült, világnagy és látszatra üres utazószatyrát maga mellé ejtette, hasított bőr cipős bal lábát nevetlenülül fölrakta az asztalra, rágyújtott, és szigorúan Bab Bercire nézett.

- Van valami innivalód?

- Víz - mondta Bab Berci.

- Brrr - rázkódott össze az idegen, és lenyúlt, matatni kezdett világnagy, rogyant utazószatyrában, amely ezek szerint mégsem volt üres. - Még szerencse, hogy számítok rá, hogy sosincs innivalótok.

Ezzel előhúzott egy pálinkásüveget, és belekortyintott.

- Kérsz? - nyújtotta aztán Bab Berci felé.

- Takard el, takard el! - kiabált Bab Berci, és elkapta a tekintetét a pálinkásüvegről.

- Mi az, még látni sem bírod? - nevetgélt az idegen, és az üveget az asztalra állította.

Bab Berci odasandított. Most már bizonyára késő - gondolta, és fennhangon így szólt:

- Bemutatkozhatnál.

- Dehogyan mutatok be - mondta a másik. - De a nevemet megmondom.

Na, megint egy szép kis alakkal hozott össze a sors - gondolta Bab Berci. - Úgy látszik, errefelé csak kacifántos emberek kóborolnak.

- Nekem úgy is jó - mondta.

- Rév Zoli vagyok.

- Üdvözöllek házamban, Rév Zoli - mondta egy kovácsfűjtató-sóhaj kíséretében Bab Berci.

- Ja persze, téged éppen a világ legnagyobb szomorúsága szuttyongat - somolygott gunyorosan és hitetlenkedve Rév Zoli. - Mivel tudod bizonyítani, hogy ez a világ legnagyobb szomorúsága? Mit legnagyobb? Én már azzal is beérem, ha azt bebizonyítod, hogy nagyobb, mint az én bármelyik közepes kis bánatocskám.

- Mindjárt abbahagyod a somolygást - mondta Bab Berci sajnálkozva. - Nagyon is kézzelfogható bizonyítékaim vannak. Húzzál csak egyet a pálinkádból!

Rév Zoli szeme felcsillant.

Azám! A pálinka! Kortyintott... És rémület torzította el az arcát. Fölördített:

- Ecet!

- Na látod - mondta Bab Berci -, annyira szomorú vagyok, hogy amire ránézek, megsavanyodik.

- Ilyen gyalázzal még életemben nem találkoztam - suttogta megrendülten Rév Zoli. - Mért néztél a pálinkámra?!

- Mondtam, hogy takard el.

- Becsaptál. Azt mondtad, ne közelítsek, ha kedves az életem, holott azt kellett volna mondanod, ha kedves a pálinkám.

- Na, most láthatod, hogy mennyire nem ködöcske, füstpamat és árvácskaárnyék a bánatom.

Rév Zoli arcán a haragot felváltotta az ámulat, beleszagolt a pálinkásüvegbe, azt várta volna az ember, hogy az ecetszag búbanatba dönti, de nem, fölélénkült, látszott, valami nagy eszme borítja jótékony homályba a megecetesedett pálinkát.

- De hiszen ez nagyszerű! - kiáltott. - Lesz itt pálinka, kenyér, új cipő garmadával! Bab Berci, milliomosok leszünk!

- Hogyan? - gyanakodott Bab Berci.

- Kisvállalkozást alapítunk - szavalt a Rév Zoli. - Bab Berci és Rév Zoli Ecetüzeme. Megtöltünk vízzel egy sereg üveget, és ha rád jön a szomorúság, csak ránézel, máris kész az első osztályú ecet. Valami jó név is kell neki... Megvan... összeházasítjuk a keresztneveinket: Berzoli. Hát nem jó?! Itt a Berzoli, a világ legjobb ecete, ha megkóstolja, szakít a cukorévessel! Okos ember Berzolival savanyít. Ráadásul a Berzoli külföldi névnek hangzik. Verekedni fognak érte.

- Van egy bökkenő - szakította félbe a lelkes előadást Bab Berci.

- Naná - legyintett Rév Zoli. - Tulajdonképpen az élet bökkenők sorozata. És minden bökkenőhöz társul valami. Ecetgyártás, házépítés, tanulás, szerelem... és így tovább, a halálig bezárólag.

- Akkor elmondanám neked, hogy ecetgyártás tárgyában mi tartozik a bökkenőhöz - mondta nem minden kéj nélkül Bab Berci. - Nevezetesen az, hogy vízből nem tudok ecetet nézni, csak édes és alkoholos italokból.

- Te mondtad, hogy amire ránézel, megsavanyodik - háborgott Rév Zoli.

- Kicsit túloztam, nem gondoltam, hogy azonnal a dolog gyakorlati hasznát keresed.

- Hát mit keresnék? A dolog gyakorlati veszét? Az megjön magától is - méltatlankodott tovább Rév Zoli. - Megint becsaptál... Zuhognak rám a sorscsapások... Ráadásul a lábamat is nagyon kényelmetlen az asztalon tartani.

- Hát vedd le.

- Csak nem képzeled, hogy az illemszabályoknak megfelelően fogok itt ücsörögni?! Mint egy jól nevelt főkönyvelő.

- Attól nem kell tartanod - vigasztalta Bab Berci -, egy jól nevelt főkönyvelő nem hamuzza tele maga körül a padlót. Úgyhogy te most már akárhogyan ülsz, az nem lesz jól nevelt ülés.

- Igazad van - mondta Rév Zoli -, teljesen fölöslegesen tartom az asztalon a lábam. Le is veszem. - Levette. - Jaj de jó!

- S miért volna az baj, ha az illemszabályoknak megfelelően ücsörögnél? - érdeklődött Bab Berci.

- Huh! - rázkódott meg ennek még a gondolatára is Rév Zoli. - Mit gondolsz, miért tanulmányoztam át a világ valamennyi illemkódexét?! Azért, hogy még véletlenül se csináljak semmit úgy, ahogy előírják.

Bab Berci áhítattal nézte a nagy előadót, aki ettől kétségtelenül átszellemültebb lett.

- Mert csak a sapkabojt, a kéztartás, a majomvigyor, a nadrágszín, az ülésrend, a méz máz, csak az a fontos, a szívem bezzeg nem érdekel senkit.

- De! Engem érdekel - mondta gyorsan Bab Berci.

- Túrót - mondta olyan illetlenül Rév Zoli, hogy a világ valamennyi illemkódexírója össze-rezzent. - Téged is csak a saját pálinkasavanyító bánatod érdekel.

- Én igazán sajnálom, hogy éppen ilyen állapotban találtál, de...

- Hogy van a bánatod? - mosolyodott el Rév Zoli.

- Mardos - mondta Bab Berci. - Bár már nem annyira, mint amikor megjöttél. De ha van még egy üveg pálinkád, elő ne vedd!

- Azt kellene kikutatni - mondta Rév Zoli -, hogy mitől vagy bánatos.

- Megmondhatom kutatás nélkül is. Azért, mert nekem soha senki nem ír levelet, velem senki sem törődik, engem soha senki sem keres.

- Ember! Te nemcsak bánatos, süket is vagy! - kiáltott Rév Zoli. - Hát nem hallottad, hogy én egyenesen temiattad jöttem? Téged kerestelek.

Bab Berci elsápadt, elpirult - röpülgetett a lelke.

- Hallottam az előbb is, de azt gondoltam, viccelsz.

- Dehogy viccelek, a legkomolyabban mondom.

- Hurrá, hurrá! - kiáltozta boldogan Bab Berci. - Hozzám jött, engem keres.

Rév Zoli tátott szájjal nézte. Mert látott már jó néhány pálfordulást, egyet-kettőt maga is véghezvitt, de ilyen villámgyorsat, mint Bab Bercié, elképzelni sem tudott.

- Olyan vidám vagyok, hogy madarat lehet velem fogatni - mondta Bab Berci.

- Madarat ne fogj - mondta gyorsan Rév Zoli -, de itt az alkalom, nézd vissza a pálinkámat.

A bánatfelhő, mint egy megbolydult méhraj, újra ott kavargott Bab Berci feje körül.

- Szóval csak azért mondtad, hogy hozzám jöttél. Hogy viduljak fel tőle, és nézzem vissza a pálinkádat. De vedd tudomásul, hogy ecetből nem tudok pálinkát nézni. Semmiből sem tudok. A jókedvem teljesen hatástalan a folyadékokra... Ha van jókedvem...

- Jaj, csak el ne múljon a jókedved - vágott közbe Rév Zoli. - Én tényleg hozzád jöttem. Szükségem van rád.

- Énrám? - örvendezett Bab Berci, s jött ám a jókedve.

- Terád. Hogy itt a világ végén is legyen egy barátom, akivel ráadásul jól meg lehet férni, s akinek a titkomat is elmondhatom.

- Énvelem aztán megférhetsz, s a titkod is a legjobb helyen lesz. Mondd csak.

- Arról van szó - mondta Rév Zoli -, ha engem megüt valaki, az neki fáj. Ha meg én ütök meg valakit, az nekem fáj.

- Mit akarsz? - kiáltott Bab Berci. - Te vagy a világ legszerencsésebb embere.

- Éppen ez az, hogy nem vagyok.

- Dehogynem. Ha jön az ellenséged, és meg akar verni, még biztathatod is. Csak arra kell vigyáznod, hogy te meg ne üsd. És az ellenséged egykettőre laposra veri magát. Te meg füttyörészel közben.

- Így volna - bólogatott Rév Zoli -, ha ellenségek között élnék. De én a barátaim meg a szeretteim között élek.

- Akkor meg kétszeresen is a világ legszerencsésebb embere vagy. Az ember nem verekszik a szeretteivel.

- Dehogynem - mondta Rév Zoli. - Az ember leginkább a barátaival és a szeretteivel verekszik. És gondold el, földühítek valakit, akit nagyon szeretek, mert nekem sajnós az eléggé könnyen megy, nekilát engem csépelni, és neki fáj! Nem elég, hogy földühítettem, még fájdalmat is okozok neki.

- Ajaj - mondta Bab Berci -, ez legalább olyan fogas kérdés, mint Nuuszi Kuuszié, a varázslóé, aki mindent csak egyetlen pillanatra tud elővarázsolni és nem tovább.

- Igen? És ő is idejött hozzád?

- Ide.

- És kitaláltál valamit?

- Azt nem - mondta Bab Berci, és a szeme sarkából Rév Zolira pislantott -, de jól kisírtuk magunkat együtt.

- Azt aztán nem! - mondta Rév Zoli. - Sírnunk nem fogunk.

- Miért is sírnánk - mondta Bab Berci, aztán kérőre fogta a szót. - Te Zoli, hátba vághatlak?

- Vágjál csak - mondta Rév Zoli, és tartotta a hátát.

Puff! Bab Berci jól hátba vágta.

- De hiszen ez tényleg nekem fáj! Hátba vágtam magam! - kiáltozta nevetve.

Összekapaszkodtak Rév Zolival, és nevettek torkuk szakadtából. Pedig én nem vagyok olyan biztos, hogy nevetni vagy sírnunk való-e Rév Zoli különös tulajdonsága.

Bab Berci jót tesz

Bab Berci hallja ám, hogy dörög. És csörög meg morog. De égzengésnek valahogy gyengécske. Ahhoz meg, hogy a Vidróczki híres nyája legyen, túl erősen csörög-morog. És mi a szösz?! Ebben a dörgésben, morgásban érzélem is bujkál. Fájdalom és harag. Tehetetlen düh. Nofene! Egy érzelmes természeti jelenség!

Bab Berci megindult a sűrűség felé, hogy meglesse, mi a kánya csörög-morog ott. Hát mit lát a sűrűség legközepén? Egy akkorka emberkét, mint a két öklöm. Ez az icurka-picurka ember morog, dörög, csörög, vicsorog, kaffog és sziszeg meg szuszog a sűrűség közepén. Az is nyilvánvaló, hogy miért. Mert az icurka-picurka ember lillafüredi vízesés nagyságú szakállá beszorult egy tenyeres-talpas tölgyfa jó magasan lévő ágának hasítékába. Bizonyára séta közben fölkapta a szél a szakállá végét, és - sitty-sutty - a legrosszabb helyre tekerintette.

Azt gondolná az ember, hogy az icurka-picurka megörült Bab Berci láttán. Pedig dehogy!

- Mit bámulsz, te gülüszemű - recsegte-ropogta -, állsz, mint a sóbálvány, ahelyett hogy segítenél!

Bab Berci megszeppent. Nem elég, hogy egy ilyen öklömnyi embernek égzengéshez hasonlatos hangja van, ráadásul még mérges is! Gondolom, maga Vitéz János sem úszta volna meg egy kis nyakbehúzás nélkül.

- ...ii... aa... azonnal szaladok egy ollóért - makogta Bab Berci, de szaladás helyett földbe gyökerezett a lába, mert akkorát sistergett a kis ember, mint egy nagyobbacska villám.

- Még hogy olló! - sisteregte. - Eszedbe ne jusson ilyen ostobaság! Tudod te, ki vagyok én?

- Jelentem tisztelettel - jelentette tisztelettel Bab Berci -, nem.

- Tupakka vagyok!

- Aha - kapott észbe Bab Berci -, neked van a szakálladban az erőd.

- Na látod, te balgatag - mondta méltóságteljesen Tupakka. - Eszedbe ne jusson se olló, se más vágószerszám. De ha kiszabadítasz, azt kívánhatsz, amit akarsz, bármiféle kívánságod teljesítem.

- Akkora a hatalmad? - tátotta a száját Bab Berci.

- Akkora.

- Akkor nem értem, miért nem tudod kiszabadítani a szakálladat.

Tupakka nyakán megjelent egy parányi rózsaszín, az orra tövében néhány piros pötty, a vak is láthatta, nagyon környékezi a guta.

- Minden más a hatalmamban van - mondta nagy erőfeszítéssel uralkodva magán -, csak ez az egy nem. Ha valahová beszorul a szakállam, nem tudom kiszabadítani.

- Na jó, akkor majd én - mondta Bab Berci, és már mászott is a tölgyfára, a beszorult szakállvég felé. És közben oktatta Tupakkát: - Ha fúj a szél, jobban vigyázhatnál a szakállad végére!

- Szél, szél - morogta Tupakka -, nem szél volt ez, hanem az a gazember Rutoldó. De csak kerüljön a kezem közé! Azt megemlegeti!

- Kicsoda? - kérdezte főntről Bab Berci, de Tupakka nem felelt neki, amit mi is csak helyeselhetünk, hiszen Tupakka és Rutoldó története egy egészen más mese, nem tartozik ide.

Közben Bab Berci ügyesen tekergette, kunkorgatta, csavargatta, huzigálta, bontogatta Tupakka szakállát, nagyon ügyelt, el ne szakadjon egy szál se. Addig-addig, amíg egyszer csak Tupakka újra szabad volt. Lebegtette nagy boldogan a vízesésnyi szakállát. Viharászott. Bab Berci meg lekászálódott a fáról.

- Na, pajtikám - mondta neki Tupakka -, most aztán kívánj, amit akarsz! A jótettedért megjutalmazlak.

Várta a kívánságot, de Bab Berci kívánás helyett tétován tekergette a nyakát.

- Na, kívánj már valamit! - türelmetlenkedett Tupakka.

- De mit? - szerencsétlenkedett Bab Berci.

- Hej de élehetlen alak vagy! Kívánj, mondjuk, egy véka aranyat.

- Mit csinálnék én egy véka arannyal?

- Mindenfélét vehetsz rajta.

- Az a baj - sóhajtott Bab Berci -, hogy mindenem megvan.

Tupakka elfintorította az orrát.

- Nem te laksz a Széljárta Fák terén, abban a háncsházban?

- De igen.

- Na látod, kívánd, hogy a háncsházad helyén teremjen ott egy kacsalábon forgó palota.

Ám ekkor Bab Berci már alig figyelt Tupakkára, földerült a homloka.

- Dehogy kell nekem kacsalábon forgó palota, megvan már, mit kívánok.

- Na végre! - mondta Tupakka.

- Azt kívánom, hogy ezentúl tudd magad kiszabadítani, ha beszorul a szakállad!

- Pfü! - fújtatott egyet lemondóan Tupakka. - Nem érted, hogy erre az egyre nincs hatalmam?

De ha már ennyire a mások megsegítésén jár az eszed, akkor csiribi-csiribá, azzal jutalmazlak

- mondta Tupakka dörgő hangon, és közben lengette a szakállát -, hogy akivel holnap reggel nyolc óra és este hat óra között találkozol, mindnek legyen szerencséje.

Ezzel, ukmukfukk, eltűnt, még csak el se köszönt. Bab Berci meg ugrott egyet örömében, ez lesz aztán a világrengető szerencsesorozat, az emberek szerencséiben fognak lubickolni, megtalálják az öt éve elveszett zsebórájukat, a lóversenyen minden futamot eltalálnak, aki már lemondott róla, hogy nagyobbra tudja cserélni a lakását, az rálel a cseretársára, akinek aznap véletlenül egy téglá esett volna a fejére, csak annyit hall, hogy valami messze a háta mögött a járdára zuhan, és aki meg régóta szeretne megismerkedni egy lánnyal, nézd csak, hát nem éppen őtöle kérdezi meg a lány, hogy merre kell menni a Vámház tér felé; szóval szerencse szerencse hátán... Ajaj!... Kivel is fog találkozni holnap reggel nyolc és este hat között? Senkivel! Hacsak be nem zörget Rimapénteki Rimai Péntekh házába, aki azonban (azonkívül, hogy meg sem érdemli a szerencsét), amilyen mogorva, be sem engedi... Lembozó Lengu-bozóval meg tilos találkozni... ajaj!... Kárba vész Tupakka adománya, mert bizony itt közel és távol nem lakik senki, akivel találkozhatna... Azt nem, azt már nem - csapott a levegőbe nagy elhatározással -, nem hagyom a szerencseözönt kárba veszni! Ha most nekiindulok, és megállás nélkül megyek hegyen át, völgyön át egész éjjel, éppen idejében érkezem Atubiába.

Ott aztán van elég ember, nincs más dolgom, csak sétálgatok föl és alá az országban, és estére annyi lesz ott a szerencsés ember, mint a nyű.

A gondolatot tett követte, szedte a lábát Bab Berci, völgybe le, hegyre föl, erdön keresztül, réten át, s még csak a hajnali hatot ütötte Atubia fővárosának a toronyórája, amikor Bab Berci átslisszant a határon.

- Na, itt, ezen a padon megvárom a nyolc órát, aztán kezdődhet a nagy mutatvány - huppant le fáradtan egy parkban, és leste a toronyórát, gyorsan múlik-e az idő.

Dehogy múlt gyorsan. Cammogott az idő, totojázott, tiblábolt, ténfergett, szöszmötölt, toporgott. Húzta az időt.

- Gyerünk már, gyorsabban! - biztatta Bab Berci, de bár ne tette volna, mert ettől a perctől kezdve úgy meglódult az idő, hogy mindig csak a háta közepét mutatta, azt is messziről.

Egy poroszló lódította meg ökelmét, aki pálcájával a csizmaszárát csapkodva Bab Berci padja fölé tornyosult.

- Hé, te jöttment, van padra ülési engedélyed? - kérdezte, és csitt-csatt a vessző a csizmaszáron.

- Micsodám? - pattant fel ijedten Bab Berci.

- És padról felállási engedélyed? - firtatta még vészjóslóbban a poroszló.

- Há... hát nekem aztán... ki gondolta? - habogta Bab Berci.

A poroszló virult, na, ez jó fogás, ennek se padra ülési, se padról felállási engedélye nincs.

- Kérem a személyi iratokat - mondta kéjesen.

- Én Bab Berci vagyok, és... - kezdett bele Bab Berci hadarva, de a poroszló felbődült:

- Az iratokat!

Na de bődülhetett akármekkorát, a Széljárta Fák terén nem volt szokásban az igazolvány. Nyakon csípte hát a poroszló Bab Bercit, lódított rajta kettőt-hármat, belódította a dutyiba. Durr! - dörrent mögötte a vasajtó, nyikeri-nyikeri, nyikorgott a félméteres kulcs a zárban. S alighogy ezek a zajok elültek, bimm-bamm, elütötte a toronyóra a nyolcat. Megkezdődött a szerencsehozás ideje. Bab Berci körülnézett a félhomályos cellában, legalább a rabtársainak hadd hozzon szerencsét. De a szerencsehozónak nem volt szerencséje, rajta kívül egy teremtett lélek sem volt a cellában.

Most mit csináljon? Az idő száguldva múlik, üti a toronyóra a kilencet, tízet, köddé válik a tömérdek szerencse, hej, a nemjóját, hát hiába szabadítottam ki Tupakka szakállát!

Bab Berci ordítani kezdett.

- Szerencsét hozok mindenkire, hé, mindenkire szerencsét hozok, engedjete ki!

Ordított torkaszakadtából.

Na, döngtek odaki a poroszló léptei. Megállt a vasajtó előtt, és bekiáltott.

- Ide figyelj, te kelekótya félnótás! Ha még egy pisszenést hallok, bemegyek, és pozdorjává zúzlak! Érted?! - S nehogy Bab Berci félreértse, így folytatta: - Törekké törlek, darává darállak, korpává öröllek, miszlikbe szecsakázlak, polyvát csinállok belőled, porrá morzsollak!

Ezzel, mint aki jól végezte dolgát, távozott.

Bab Bercit meg egyszerre markolászta a félelem, és feszegette a düh. Itt ez a féleszű, ez a padra ülési és padról felállási, miszlikbe törő vadszamar, ez a víziló, ez a főtulok, emberek ezreinek a szerencsáját engedi szélnek... Addig-addig dühösködött, addig-addig heccelte magát, hogy miszlikbe szecsakázás ide, pozdorjává zúzás oda, megint csak elkezdett torkaszakadtából kiabálni.

Na, döngtek a léptek.

De most nemcsak az ajtóig; csörrent, nyikordult a félméteres kulcs, kitárult a vasajtó, ott állt a behemót poroszló, szikrázott a szeme.

- Te féreg! - sziszegte, és magyarázhatott Bab Berci, amit akart, előkapta a somfa pálcáját, és dirr-durr, jól elnászpángolta, csak úgy porzott a háta szegény szerencsehozónak.

- Ez csak előleg volt - mondta a poroszló -, ha még egyszer ordítózni mersz, szíjat hasítok a hátadból!

Durr a vasajtó. Durr neked, Bab Berci! Durr neked, szerencse!

- Soha többé semmilyen embernek nem akarok szerencsét hozni - morgott Bab Berci. - Fene az öt éve elveszett zsebórájukba, ménkű a lóversenyre hordott pénzükbe, istennyila a cserelakásukba, a süly az egész emberiségbe, ha hagyják, hogy ilyen vaddisznó poroszlók kútba ejtsék a szerencsájüket! Jaj, de sajog a hátam! - Mert bizony az sajgott alaposan.

És ebben a pillanatban mit hall a sajgó hátú Bab Berci? Egy örömríkolást.

- Ide nézz - szűrődött át a vasajtón -, megtaláltam az öt éve elvesztett zsebórámat!

Mondjam, hogy ki örömujjongott? Hát persze hogy a poroszló!

Bab Berci a fejéhez kapott. Hát persze! Hiszen reggel nyolc óta senki mással nem találkozott, csak ezzel az ördögadta, félküllős poroszlóval, hogy vinné el a kánya!

A poroszló meg tovább ordítózott:

- Haha, elmúlt a fogfájásom, kiállt a csúz a vállamból, összeforrt az eltörött mogyorófa pálcám!

Így rikogatott boldogan.

Aztán hozták neki a hírt, hogy a lánya első lett a fővárosi szépségversenyen, a fia megnyerte Atubia birkózóbajnokságát, a feleségének sikerült tíz kilót fogynia, s azt a hírt már maga a karcsú feleség hozta, hogy ötösük van a lottón.

Zuhogott a szerencse a randa poroszlajára.

Olyannyira, hogy jókedvében - nyikeri-nyikeri - kitérta a dutyiajtót, és így szólt:

- Na, lódulj! Annyi szerencse ért ma, hogy szélnek eresztlek. Még valami rosszat hozol rám a savanyú pofáddal - és búcsúzóul egy utolsót ráhúzott Bab Berci sajgó hátára.

Bab Berci kilépett a tömlőajtón, s azon szent pillanatban elütötte a toronyóra az este hatot. Lejárt a varázserő. Bab Berci behúzott nyakkal sietett hazafelé, s a szeme sarkából az utcán sürgő emberekre pillantott. Na, azokon aztán látszott, hogy nem lelik az öt éve elvesztett zsebórájukat, hogy elúszott a pénzük a lóversenyen, hogy égen-földön nem tudják elcserélni a lakásukat, és hogy puff, mindjárt egy téglá esik a fejükre, és már eszükbe sem jut, hogy egy lánnyal is találkozhatnak. Úgy kell nektek - gondolta Bab Berci -, ha ilyen vaddisznó poroszlót tartotok. Megérdemlitek - tette hozzá szomorúan -, hogy a szerencsehozótok ilyen kétbalkezes legyen.

Lapázi Lopez ellentolvajnagy

„Bab Berci, segíts rajtam! L. L.” Ez volt a cédulán, amit elém lebegtetett a szél. Na tessék, beteljesedett - gondoltam, mert tudtam ám, hogy ki kér segítséget, és azt is, hogy miért. Ez az L. L. nem más, mint Lapázi Lopez, akinek rokonai élnek az egész világon. Egy nagybácsijáról például biztosan tudom, hogy Cucutában lakik. És akiről nem egészen biztosan tudok, azok meg Ivryben, Barranquillában, Yaoundéban, Hobartban, Rácpácegresen, Quintuquiccában, a Magadléna meg a Jangce folyó jobb és bal oldalán... de minek is soroljam tovább, elég az hozzá, hogy annyi a rokona Lapázi Lopeznek, mint a fűszál, és nincs a világnak oly eldugott zuga, ahol legalább egy vagy kettő ne volna belőlük. De hát ez így van mindenkivel. Vele is. Lapázi Lopez esetében az volt a különös, hogy egy szép napon valamennyi rokonának eszébe jutott. „Mi lehet szegény Lapázi Lopezzel?” - tűnődött a tengernyi rokon, és ki tudja, miért, aggodalom fogta el valamennyit Lapázi Lopezért. Hátha éppen éhen halni készül. Vagy nincs háza, és kénytelen a szabad ég alatt hálni. Vagy fáj a foga, és nincs pénze fogorvosra. Vagy éppen rokonlátogatóba készül, de nem tudja megvenni a vonatjegyet. Na, nem sokat teketóriázott a sok rokon, valamennyi elment a postára, és pénzt küldött Lapázi Lopeznek. A tevehajcsár egy rúpiát, a tanár tíz mallért, a mosodatulajdonos százötven cantaburát, a cucutai nagybácsi meg egymaga ötezer szoliduszt - szóval ki-ki tehetségéhez mérten támogatta Lapázi Lopezet. Na, szegény lapázi postások! Mást se csináltak hetekig, csak hordták a sok pénzt Lapázi Lopeznek. A rúpiát, a mallért, a cantaburát, a rullárt, a fillárt, az őrebőrét, a szoliduszt és a validuszt, a végén alig fért a sok pénz a házba, az ablakból aranypénzek gurultak szerteszét, a kéményen színes bankók lebegtek kifelé. Olyan gazdag lett Lapázi Lopez, amilyen senki még a földön. Ámultan hevert a pénzhalom tetején - amikor a fém-pénzek már nagyon nyomták a hátát, átfeküdt a papírpénzekre. Ebből is láthatjuk, hogy megvolt a magához való esze. Ezzel a magához való eszével két álló hétig azon gondolkodott, mit csináljon a temérdek pénzével. Az ördög tudja, mit talált volna ki, ha két hét elteltével nem megy el az ablaka alatt a szegény asszony a kisfiával.

- Anyu, vegyél nekem irányítós autót - kérlelte a szegény asszonyt a kisgyerek.

- Hányszor mondjam már, hogy nincs rá pénzem - mondta kicsit szomorúan, kicsit ingerülten a szegény asszony.

Lapázi Lopezet mintha darázs csípte volna meg. Fölugrott, ki az ajtón, gyerünk a szegény asszony meg a fia után. Megleste, melyik házba mennek be, azzal máris a játékboltban volt.

- Kérek egy irányítós autót - mondta izgatottan.

- Milyen árban? - kérdezte az eladó.

- A legeslegnagyobb árban - mondta boldogan Lapázi Lopez, és egy akkora irányítós autót vásárolt, amekkorát te még sohasem láttál, s aztán az ajándékkal a kisfiú házához lopózkodott, kivárta az alkalmas pillanatot, s mint egy ügyes tolvaj, kipattintotta az ablak zárját, s az irányítós autót a konyhaasztalra lopta. Azzal, mint aki dolgát jól végezte, távozott, s az utca túlsó végén még hallotta az örömteli kiáltást:

- Anyu! Ide nézz! Ide nézz, anyu!

Repesett Lapázi Lopez szíve.

Ettől kezdve mást se csinált, csak az emberek kívánságát leste. S ha a kívánság nem volt ostoba, nem volt *nagyon* fölösleges, nem volt mások ellen irányuló - egyszóval egy rendes, szívhez szóló kívánság volt -, Lapázi Lopez máris ment a boltba vagy ahova kellett, megvásárolta a kért holmit, és belopta szépen oda, ahol oly nagyon kívánták. Olyan ügyesen csinálta, hogy a tolvajok szakszervezete elnöknek választhatta volna. Mert előtte aztán nem volt zárt ajtó. Lakat, rigli, elektromos zár, titkos jelszóval működő, riasztócsengős, tekerős, húzós, mind semmiség volt neki, másodpercek alatt kinyitotta valamennyit. De a tolvajok szakszervezetének elnöke nem lehetett, mert ő ellentolvaj, sőt ellentolvajnagy volt. Nem vitt, hanem hozott. S ez bizony nagy különbség. S ráadásul mennyi mindent hozott! Sublóba kenyeret, kiságy mellé játékot, szekrénybe új ruhát, fogásra kalapot, udvarba kutyát, kis fiókba aranygyűrűt, üres polcra könyvet, kéménybe kolbászt, kamrába árpadarát, előszobasarokba sétabotot, felsorolni sem lehet, mi mindent. S hogy milyen ügyesen! Ott van például az az eset, amikor a messzi északon, a tomboló télben azt kívánta egy jyvaskylái gyerek, hogy a világ legnagyobb dinnyéjéből szeretne enni. Mire hazaért, ott volt a konyhában a világ legnagyobb dinnyéje. Döbbenet bámulta mindenki, mert nagyobb volt, mint az ablaknyílás, nagyobb, mint a kétszárnyú ajtó, azt gondolta az ember, hogy aki ezt ide behozta, előbb lebontotta a házat, a konyhakőre tette a dinnyét, és újra körülépítette. Mert másképp hogyan? De ezt sohasem tudjuk meg, ez Lapázi Lopez szakmai titka. Lapázi Lopez nyilván bővelkedett szakmai titkokban - mondhatni, abban az arányban szaporodtak a szakmai titkai, ahogy fogyott a pénze. Mert ellentolvajnagnak lenni nagyon sok pénzbe kerül. Bizony mostanában már az ágy alját is át kellett kutatnia Lapázi Lopeznek, vagy söprűvel a konyhaszekrény alatt matatni, ha nagyobb pénzeszeget akart összekotorni. Hol volt már a mennyezetig érő pénz, a szél fújdogálta bankók szép ideje?!

S ekkor szegény Lapázi Lopez ezt a kívánságot hallotta: „A világ legnagyobb gyémántját akarom!”

Odanéz, hát egy felcicomázott nő, aranyfüggők, csirgő-csörgő karperecek, gyémántos gyűrűk minden ujján, olyikon kettő is, hú, maga a felcicomázott sivárság. Miért akarja ez még a világ legnagyobb gyémántját is? Van ennek elég kincse.

És ekkor egy balga ötlet villant Lapázi Lopez agyába. Eddig mindig csak praktikus, egyszerű kívánságokat teljesítettem, még ha a világ legnagyobb dinnyéjéről volt is szó. Most utoljára igazán teljesíthetnék egy ilyen értelmetlen, hiú kívánságot is. Ahogy a pénzemet nézem, úgysem futja több kívánságteljesítésre. Így legalább egy emlékezetes ünnepi tettel koronáznám meg ellentolvajságom idejét. Úgy is van, ünnepeljünk! Hol az a világ legnagyobb gyémántja?

Bizony minden ágy alját ki kellett söpörnie, az elgurult fillérekéket egy szálig összeszednie, hogy kiteljék a világ legnagyobb gyémántjának ára. Lapázi Lopeznek egy vasa sem maradt. De a gyémánt megvolt. Osont vele a csendes, kihalt utcákon, kerülgette a forgalmasabb helyeket, hóna alatt - mint egy strucctojás - újságpapírba csomagolva a világ legnagyobb gyémántja. A nő, aki a gyémántot kívánta, a város lefelől negyedében lakott, egy kertes házban. Lapázi Lopez ügyesen átmászott a kerítésen, átlopakodott az ápolt pázsiton, díszbokrok és méltóságteljes fatörzsek takarásában közelítette meg a köcsipkés épületet. Egy apró csavarhúzóval babrált valamit az egyik földszinti ablak zárján, patt, a zár kinyílt, Lapázi Lopez egy fényes-kényes szobában találta magát, előkelő bútorok közt, tompa csillogásban. Nem teketóriázott sokat, kibugyolálta újságpapír köntöséből és a fénylő politúrú asztalra tette a világ legnagyobb gyémántját. A gyémánt ragyogott, a szoba földöntúli fényt kapott tőle. Lapázi Lopez egy pillanatig kedvtelve állt a csillogásban, aztán kilépett az ablakon. És ebben a pillanatban fölharsant a kiáltás: „Tolvaj, tolvaj!” A felcicomázott nő lépett a szobába, ő kiáltozott.

Lapázi Lopez futott, ahogy bír, idegen kerteken át, ismeretlen utcákon, még háztetőkön is ugrált menekülteben, de mindhiába, elkapták.

- Na, megvagy, te jómadár! - mondták neki. Vitték a poroszlók a tett színhelyére.

- Ez volt az? - kérdezték a felcicomázott sivárságot.

- Ez - mondta a nő.

- Asszonyom, sorolja, mit lopott el önöktől - mondta az egyik poroszló, és papírt, ceruzát vett elő.

- Még szerencse, hogy megzavartam - mondta a nő -, így nem tudta ellopni a világ legnagyobb gyémántját. - A szeme gonoszul Lapázi Lopezre villant. - De ellopta a rubinnal kirakott karperecemet, a zafir fülbevalómat...

- De hiszen... - szakította volna félbe Lapázi Lopez, de a főporoszló rárivallt:

- Kuss!

A nő szemrebbenés nélkül hazudott tovább:

- ...és a smaragdlegezőmet, az opál fejdíszemet, a türkizgyűrűmet, az ametiszt nyakéket, a jáspisszobrocskáimat, az achátokat, a topázokat, a karbunkulusokat! Amíg ezt mind vissza nem adja nekem - sziszegte a nő -, ne engedjék szabadon! Addig kínozzák, amíg elő nem adja a kincseimet!

Vitték a börtönbe Lapázi Lopezt.

- Majd itt ráérsz gondolkodni, hogy szabad-e úri házakba betörni, karbunkulusokat lopni - mondták neki, és puff, rácsapták az ajtót. Azt a vasajtót, amelyik mögött egyszer már Bab Berci is ücsörgött.

Talán éppen ezért jutott eszébe rögtön Lapázi Lopeznek Bab Berci. Elővett egy cédulát, miszlikekre tépte, mindegyik miszlikre ráírta: „Bab Berci, segíts rajtam! L. L.” Kinyúlt a börtön rácsos ablakán, a miszlikeket a szélbe lebbentette. Szálltak szerteszt.

Nem tudom, az üzenet eljut-e Bab Bercihez. Könnyen lehet, hogy a szél éppen ellenkező irányba fúj. Addig is arra kérlek benneteket, ha módotokban áll, segítsetek Lapázi Lopezen. Mondjátok el mindenkinek, hogy ártatlan.

Bab Berci a városban

Bab Berci hanyatt fekve bámulta a báránnyfelhőket. Nagyon elégedett volt. Majdhogynem boldog. Ajaj - gondolta -, ha én ilyen boldogféle vagyok, annak nem lehet jó vége. Na ugye, megmondtam! - Pedig csak egy papírfecnit látott meg odafönn a levegőben. Honnan gondolta, honnan se, hogy ez a fecni véget vet a nyugalmanak, nem tudni, de akár hiszitek, akár nem, úgy történt. Éppen Bab Berci lába elé libbent a cédula. Persze üzenet volt rajta. Ez: „Bab Berci, segíts rajtam! L. L.”

Na, szegény Lapázi Lopez, hát elérte a végzet - szomorkodott Bab Berci, mert rögtön tudta, nem lehet más ez az L. L., csakis Lapázi Lopez ellentolvajnagy. Aki azért kapta ezt a magas, tengerészeti oltott tolvajrangot, mert ő volt a világ egyetlen besurranó tolvaja, azaz, ha úgy adódott, betörője, aki nem vitt, hanem hozott. Azaz cselekményeinek nem károsultjai voltak, hanem hasznosultjai.

- Én mondtam neki, hogy az emberekkel nem lehet büntetlenül jót tenni - mondta Bab Berci a cédulának.

A cédula bölcsen hallgatott, Bab Berci meg, mi tagadás, kibúvókat keresett. Mert nagyon nem fűlt a foga ehhez a segítséghez. Nem mintha nem kedvelte volna Lapázi Lopez, szó se róla, csak most éppen heverészni meg báránnyfelhőket bámulni volt kedve.

Már az nagyon szép tőlem, hogy egyáltalán rájöttem, ki az az L. L. Rimapénteki Rimai Péntekh például akkor se jött volna rá, ha ezer cédulát libegtet elébe a szél. Az igaz - mondta odabent az a másik Bab Berci, aki tudta, hogy úgysem lehet kibújni a feladat alól -, de Rimapénteki Rimai Péntekh nem is ismeri Lapázi Lopez. Akkor meg... - kutatott tovább a kibúvó után Bab Berci - na igen! Hogy segítek rajta, amikor nem írta meg, hol van! Erre az odabenti Bab Berci már meg sem szólalt, hiszen hol lenne másutt szerencsétlen Lapázi Lopez, mint a börtönben.

- Na jó, megyek - mormogta durcásan Bab Berci, és már indult volna, de ez a mai nap, úgy látszik, nemcsak a báránnyfelhőnézésnek nem kedvezett, hanem az indulásnak se.

- Jaj nekem, jaj nekem! - hozta a panaszos hangot a szél.

Bab Berci összerezett, de félig-meddig meg is nyugodott azonnal, mert megismerte Lembozó Lengubozó hangját. Na, akkor ebbe nem kell beleavatkoznom - gondolta. Joggal gondolta, hiszen Lembozó Lengubozó maga parancsolt rá annak idején, hogy nagy ívben kerülje el őt Bab Berci. Nehogy a Fiú megtudja, hogy két embernél több létezik a világon.

- Ha a szemed elé kerülhetnék, megkérdezném, hogy miért jaj neked, de így nem tehetem - tárta szét a kezét, és szégyen ide, szégyen oda, egy picurka káröröm is motozott benne. - Isten veled, szegény, jajjalbélelt Lembozó. Na de nem addig a'! Mit kiabál most Lembozó Lengubozó? Azt, hogy:

- Bab Berci, hé, Bab Berci, segíts!

Ajaj, név szerint! Akkor ma kijutott nekem. Lecövekelt, és átkiáltott a bokrokon:

- Hát a szemed elé kerülhetek?

- Ne gúnyolódj velem, ne gúnyolódj - mondta sírósan Lembozó Lengubozó, s ahogy botjára támaszkodva közeledett, Bab Berci döbbenetesen látta, mennyire megvénült. Bizony, alig vonszolta magát szegény. És ami még furcsább volt, nem volt ott körülötte a Fiú. Csak nem? Csak nem a Fiúnak van valami baja? Az öreg elé futott.

- Hol a Fiú?

Lembozó Lengubozó behúzta a nyakát.

- Megszökött.

- Na, hála istennek! - sóhajtott megkönnyebbülten Bab Berci.

Az öregember nem szólt semmit, lehajtotta a fejét.

Megérdemelnéd, hogy megszidjalak - gondolta szelíden Bab Berci -, még hogy úgy nevelni valakit, hogy sose találkozzon senki emberfiával, mert úgy csalódás sem éri! Micsoda balga elképzelés!

- Nagyon kérlek - rebegette az öreg -, menj utána, keresd meg. Vigyázz rá egy kicsit. Hiszen nem tud a világról semmit. Gúnyt űznek belőle, járatták vele a bolondját.

- Amúgy is a városba kell mennem - mondta Bab Berci.

- Mennék én magam is - hálálkodott Lembozó Lengubozó -, de látod, elhagy már az erőm.

Bab Berci elindult végre. Egy darabig a patakkal együtt kanyargott, aztán nekivágott a hegynek, átkelt a gerincen, és leereszkedett a másik oldalon. Nemsokára látta a város tornyait, a gyárkémenyeket, az emeletes házakat, meghallotta a zakatolást, nyisszegést, surrogást, sivítást, füstszagot érzett, kénszagot érzett, klórszagot érzett.

- Légy üdvöz, város! - mondta.

De a város nem válaszolt, csak bűgött, csak zúgott, csak berregett, kerregett, eregette magából a rossz gázokat, gőzöket, és valami furcsa, bizsergető feszültség áradt belőle, valami különös, amilyent Bab Berci még sohasem tapasztalt.

Még közelebről már az is látszott, miért nem válaszolt az üdvözlésre a város. Mert katonák, poroszlók, rendérek és csöndérek hada árasztotta el. Vonultak jobbra, vonultak balra, vonultak föl, vonultak le, csoportosan, egyesével, párosával, lovon, kocsin, tankon, melyik hogyan, egyiknek előre a szuronya, a másiknak hátra. Bumm-bumm, a csizmatalpak, bimm-bumm, a bakancsok, jajgatott az aszfalt, a macskakő, a keramit.

A falhoz simulva osont Bab Berci, és a falhoz simulva osont minden járókelő.

- Mi készül itt, kérem? - kérdezte Bab Berci egy jóraivaló, ijedt öregtől.

- Ha én azt tudnám, kedves uram - suttogott az öreg, és szemügyre vette Bab Bercit. Látta, hogy ez bizony egy jóraivaló, nagy orrú ember. Nem kell tőle félni. Folytatta hát: - Az biztos, hogy jóra nem számíthatunk. A mi szívbélelt királynőnk, Utolsó Szaurella eszelhetett ki megint valamit.

- Utolsó Szaurella? - csodálkozott Bab Berci.

- Az úr talán idegen itt? Hát tudja meg akkor, hogy a mi királynőnk Utolsó Szaurella. A Bronto családból. Szóval Brontoházi Szaurella. És tizenharmadik lenne e néven, de babonás, és ezért Utolsónak hívhatja magát. Rendeletileg megtiltotta, hogy ezután bárkit is Szaurellára kereszteljenek.

- Talán a rendelet megszegőit keresik a csöndérek, rendérek, katonák és poroszlók.

- Nem hinném - mondta az öreg -, ki az az örült, aki Szaurellának akarja hívni a lányát. Hogyisne! Ej, ez a mi habókos királynőnk! - Suttogóra fogta: - Abba habókosodott bele, hogy csúf, mint egy denevér. Ilyen csúnya nőt maga még nem látott!

- Nem is akarok - mondta sietve Bab Berci, és ijedten röpködött a tekintete csöndéről poroszlóra, poroszlóról katonára. Mert eszébe jutott a Fiú. Na, szegény! - Mondja - fordult az öreghez -, nem látott mostanában egy idegen, tizenhét éves forma, magas, szőke fiút?

- Magas szökét?

- A szeme olyan kék, mint a nefelejcs.

Az öreg csillogni kezdett.

- Istenuccse, maga a csodafickóról beszél.

- Miféle csodafickóról? - gyanakodott Bab Berci.

- Nahát, azt látnia kellett volna! Jött ez a nefelejcskének szemű fiú az utcán, és ujjongva odarohant minden szembejövőhöz, megölelte, és boldogan kiabált, hogy még egy ember, még egy ember, itt is egy ember!

- Ajaj - mondta Bab Berci -, ő az! És rossz vége lett a nagy ujjongásnak, igaz? Meggyült a baja az emberekkel.

- Még hogy rossz vége! Maga még olyat nem látott! Mindenkire ráragadt a fiú boldogsága, az egész utca ujjongva kiáltozott, megálltak a buszok, a villamosok, az emberek mind köréje tódultak, nemsokára zenész is került, rázendített. Soha olyan utcabált! Pörögtek a háziasszonyok, úszott utánuk a tömött bevásárlószatyor, bokáztak a járnai is alig tudó öregek, én is roptam, mint a veszekedett fene, ropta mindenki. Még a rendérek, csöndérek, katonák és poroszlók is. Én mondom magának, ilyen jó napja száz éve nem volt ennek a városnak.

- És aztán hova lett a Fiú?

- Nem tudom. Mire abbahagytuk a táncot, már nem láttam.

- Ha ilyen híres ember lett, csak a nyomára akadok - mondta Bab Berci vidáman, és elbúcsúzott. Füttyörészve indult a börtön felé, mint aki most már nem fél se csöndértől, se rendértől, se poroszlótól. Lássuk azt a Lapázi Lopezt!

Ámde hogy eljusson a börtönhöz, át kellett mennie azon a parkon, ahol annak idején egy poroszló elkapta őt, s mivelhogy nem volt se padra ülési, se padról felállási engedélye, dutyiba zárta. Ettől az emléktől Bab Berci azon nyomban hamisan kezdett füttyülni. Sőt aztán még a hamis fütty is a torkán akadt. Mert a pad felől, ahol annak idején ült, földöntúli fény szivárgott. Szivárványszínekben villódtak a fák, a bokrok levelei, a fűszálak mind, mind egy finom mívű ékszer. Bab Berci óvatosan kilesett egy sziporkázó bokor mögül, és földbe gyökerezett a lába. Kit lát az egykori padján ülni? A Fiút. De nem egyedül ám! Szemben ül vele egy lány, fogják egymás kezét, és réveteg mosollyal, mintha kútba bámulnának, nézik egymást. Ezek szerelmesek, semmi kétség! De annyira szerelmesek, hogy fénylenek tőle. Mert mondanom sem kell, belőlük áradt a fény, az ő szerelmük ragyogta tele a világot.

Hát most mit csináljak? - gondolkozott Bab Berci. - Illik, nem illik, oda kell mennem. - Közeledett.

- Halló! - mondta. Aztán hangosabban: - Hé, Fiú! - Majd ordítva: - Figyelj ide, Fiú!

De azok ketten erre sem ocsúdtak.

Mit volt mit tenni, Bab Berci megrázta a Fiú vállát. Végre fölnézett.

- Csak azt akarom mondani, hogy apád nagyon aggódik érted - mondta Bab Berci.
- Honnan ismered az apámat?
- Ott lakom, ahol ti. Ismerlek kisgyerek korod óta. Csak Lembozó Lengubozó megtiltotta, hogy találkozzunk. Bab Berci vagyok.
- És mondd, Bab Berci, te tudtad, hogy a világ tele van emberekkel?
- Tudtam - mondta restelkedve Bab Berci.
- Azt is tudtad, hogy lányok is vannak?
- Ühüm.

Behúzta a nyakát, mert szemrehányást várt. A Fiúnak azonban esze ágában sem volt szemrehányást tenni. A lány felé fordult, és átszellemült hangon kérdezte:

- És azt is tudtad, hogy Bedebunk Sária is a világon van?
- Ki az a Bedebunk Sária? - kérdezte ostobán Bab Berci.
- Én vagyok Bedebunk Sária - csilingelte a lány. - Ámi Lajos keresztlánya vagyok, és ennek a fiúnak az örök szerelme.

Világított mind a harminchárom szeplője, mint egy-egy szentjánosbogár, vörösesbarna haja göndörkéiből szikrák pattogtak. Sistergett a kezük, amikor újra összeért.

- Ne feledkezz meg apádról! - ordította Bab Berci, de ordíthatott, ahogy akart, azok ketten már nem hallották. Elmerültek a ragyogásban.

Mit ordítok én itt - legyintett Bab Berci -, hiszen ha van szeme Lembozó Lengubozónak, akkor ezt a fényt ezer kilométerről is észre kell vennie.

Kiballagott a parkból, most már tényleg itt az ideje, hogy Lapázi Lopezzel foglalkozzon. Ment az utcán a falhoz lapulva. Mert egyre több lett a rendér, a csöndér, a poroszló, a katona. És bármilyen furcsa, a csúnya nő is egyre több lett. Ennyi csúnya nőt még soha nem látott egy rakáson. Bepillantott egy ablakon, na végre - mondta -, mert három gyönyörű kis leányzó üldögélt odabent a tükör előtt. Klárrika, Márrika és Fánrika. Bab Berci kedvtelve nyomta az orrát az ablaküvegnek. Olyan szépek ugyan nem vagytok, mint Bedebunk Sária, de mégis öröm rátok nézni ez után a sok világcsúfja után. Így motyogott, csak úgy magának. De egykettőre torkára forrt a motyogás, amikor meglátta, hogy mit csinál Klárrika, Márrika és Fánrika. Képzeljétek: *rútítkoztak!* Ráncokat füstöttek a homlokukra meg a szemük sarkába, feketítették a fogaikat, Márrika még egy kis bajuszt is ragasztott magának, fúj, de randa, Fánrika az orrát hosszítgatta egy kis gyurmával, hú, akár egy boszorkány, Klárrika a száját ferdítgette, és sárgította arca hetyke, piros rózsáját. Aztán feketébe meg barnába öltöztek, ligó-lógó ruhákba, mellüket behúzták, hasukat kinyomták, meggörbültek, sántikáltak. Kicsoszogott három csúf vénség a rútítkozóból.

Talán maszkabál lesz. De miért öltözik mindenki csúnya nőnek? Bab Berci nagyon nem értette.

Még szerencse, hogy odaért a börtönhöz, abbahagyhatta a fejtörést. Már a rútítkozást illető fejtörést. Mert azonnal bele kellett kezdenie a másik fejtörésbe: hogyan szabadítja ki Lapázi Lopezt? Még szerencse, hogy az ellentolvajnagy éppen kinézett a rácson.

- Isten hozott, Bab Berci! - kiáltotta boldogan.

- Ne ordíts, te szerencsétlen! - húzta be a nyakát Bab Berci, és körbepillantott a sok rendésre, csöndésre, poroszlóra és katonára. De azok rá se hederítettek.

- Ne félj semmit, nem törődik velünk senki.

- Majd mindjárt jön a börtönőr a somfa bottal.

- Dehogy jön! Mással van elfoglalva. A feleségének meg a lányának segít.

- Mit csinálnak?

- Rútítkoznak.

Ajaj, hát ezek is! Itt mindenki megbolondult?!

- Bab Berci, ugye, segítesz rajtam - mondta reménykedve Lapázi Lopez.

- Hányszor mondtam neked, hogy nem lehet az emberekkel büntetlenül jól tenni - lobogott Bab Berci.

- Nem prédikációra van szükségem, segítségre.

- Az igaz - csöndesedett le Bab Berci -, de hogyan segítsék?

- Mondd el nekik az igazságot.

- Nem jó, az igazság érdekli őket legkevésbé - mondta Bab Berci. - De azért megpróbálom.

Megkerülte a börtönt, odaballagott a főkapuhoz. Már éppen csöngetni akart, amikor észrevette, hogy nincs rá szükség, a kapu nyitva van. Bement. A börtönudvaron ott ült a börtönporoszló felesége meg a lánya, előttük asztalka, az asztalkán festékek, ragasztók, írok, zsírok, kencék. S körülöttük ugrált a poroszló.

- Ide még egy ráncot! Ide egy kis feketét. Neked nagyon csúnyának kell lenned, hiszen szépségversenyt nyertél - mondta a lányának, és kapkodott, matatott izgatottan.

- Jó napot! - köszönt Bab Berci.

- Mi az, már doboltak? - kapta fel a fejét rémulten a poroszló. - Ja, te vagy - nézett Bab Bercire -, ne ijesztgess!

- Én csak azt szeretném - kezdett bele Bab Berci, de belekezdhetett ötvenszer is, nem törődtek vele.

Hát, ha rám se bagóztok, akkor önállósítom magam - gondolta, és ment egyenesen a börtönbe, meg sem állt Lapázi Lopez cellájáig. Ismerte a járást, hiszen kapott itt egypárat a somfa pálcával. A cella zárjában benne volt a kulcs. Nyikerinyekeri, már nyitotta is Bab Berci. Lapázi Lopez a nyakába borult. Indultak kifelé. Az udvaron határozottan, keményen lépkedtek. Még köszöntek is a poroszlónak.

- A sohaviszontnemlátásra! - mondták.

A poroszló nem ért rá rájuk nézni, mert boldogan bámulta a kész művet: rúton-rút feleségét és csúfon-csúf leányát.

Bab Berci és Lapázi Lopez kísértáltak a vaskapun. Már éppen egy mélyet akartak lélegezni a szabadság levegőjéből, amikor rapapam-papapam, megszólalt egy dob. Aztán a kikiáltó:

- Közhírré tétetik, hogy feje vétetik mindazon fehérszemélynek, aki szebb merészel lenni, mint a mi csodálatra méltó felséges Utolsó Szaurella királynőnk. A szépségvizsgáló bizottság munkáját mindenki segíteni köteles, mert ellenkező esetben nemre, korra és rangra való tekintet nélkül huszonöt veretik rá, lába spanyolcsizmába húzatik, hüvelykje szorítóba tétetik, és babra térdepelttetik.

És nyomatékknak egy rövidet dobolt a dobos: rapapam. Azzal ment tovább.

A rendérek, csöndérek, katonák, poroszlók jártak házról házra. Persze csupa ferde szájú, leffedt ajkú, lógó orrú, ránc szántotta, sápadtsárga boszorkányt találtak mindenütt.

- Tényleg utolsó ez az Utolsó Szaurella - mondta Bab Berci, majd azon nyomban meghült benne a vér. - Gyere, fussunk! - kiáltott oda Lapázi Lopeznek, és már rohant is. Hát persze! Bedebunk Sária! Hiszen se hall, se lát a szerelemtől, neki biztos nem jutott eszébe, hogy egy kis feketét kenjen magára, hogy lengő szőrszálakat ragasszon az állára, gyerünk, fussunk, hátha még megmenthetjük!

De elkéstek.

Fegyveresek vették körül Bedebunk Sáriát, a Fiút meg vagy tízen fogták, és éppen azt mondta neki a főporoszló:

- Ha tovább ugrálsz, huszonöt veretik rád, lábodra spanyolcsizma húzatik, hüvelykedre szorító tétetik, és ráadásul babra térdepeltettetsz. Vigyétek a lányt!

Vitték.

Nagy-nagy szürkeség maradt utána.

Bab Berci magához ölelte a Fiút.

- Na, ne bögj! - mondta neki. - Micsoda legény vagy!

- Nem érted, hogy megölik? - zokogott a Fiú.

- Majd kitalálunk valamit, ne félj - mondta Lapázi Lopez, és rémülten nézett Bab Bercire. Azt kérdezte a tekintete: mit tudunk kitalálni?

- Segítségre van szükségünk - mondta Bab Berci. - Csak az a kérdés, hogyan üzenjünk a barátainknak. - Ráncolta a homlokát, majd kisvártatva felkiáltott: - Megvan! Lopez, a te módszerrel üzenünk.

- Az én módszeremmel?

- Van még papírfecnid?

Lapázi Lopez könyékig túrt a zsebeibe, és papírokat húzott elő.

- Ezt nem adom, mert ez a nagymamám süteményreceptje... Ez a másik jó lesz - ezzel a papírlapot gyorsan százfelé szaggatta.

Nekifogtak, ráírták mind a százra: „Aki segíteni akar, azonnal jöjjön a városba! Életbe vágó! Bab Berci.” És huss, a cédulákat beleszórták a szélbe.

- Ezer év, amíg megkapják, ezer év, amíg ideérnek - aggodalmaskodott a Fiú. - Ha egyáltalán van valaki, aki segíteni akar.

Vitte a szél a cédulákat.

Az idő meg az eseményeket görgette, sajnos gyorsabban a kelleténél. Mert másnap reggel már nagy hangon hirdették a királyi dobosok, hogy: „Az aljas Bedebunk Sáriának, aki szebb merészelt lenni öfelsége Utolsó Szaurella királynőnél, máma, közvetlen ebéd után a palota előtti téren feje vétetik. Belépőjegyek válthatók a főkamarsnál.”

Rapapapamm, a dob.

- Vagy megmentem, vagy meghalok én is - mondta elszántan a Fiú.

- Ugye, azt mondta Bedebunk Sária, hogy ő Ámi Lajos keresztlánya? - kérdezte Bab Berci.

- Igen - mondta a Fiú.

Bab Berci hümgetett, vakarta a feje búbját.

- Jöhetne már a segítség - mormogta.

- Ha megkapták is a cédulákat, és azonnal elindultak, akkor is még jó egy napi járóföldre vannak a várostól.

Márpedig itt délben... Ajaj, rágondolni is rossz! De hallgasd, figyelj csak! Mint valami égi zene, odafönről a báránnyelűk közül halk berregés hallatszott, mintha egy mennyei varrógépet hajtana egy arkangyal.

- Oda nézz! - rikoltott egy nagyot Bab Berci, tekintete az égen.

Lapázi Lopez meg a Fiú odanézett. Egy finom vonalú kis repülőgépet láttak odafönn keringeni.

- Hát mégiscsak megjött - örvendezett Bab Berci.

- Kicsoda?

- Pálincós Gyurka repülőgépe. Már évek óta várom.

A gép a fejük fölött körözött.

- Nem te vagy véletlenül Bab Berci? - kérdezte a repülőgép, és egyre közelebb keringett hozzájuk, a szele fölborzolta a hajukat.

- De bizony én vagyok. A legjobbkor jöttél, Pálincós Gyurka repülőgépe. Mondd, nem láttál valakit a város felé közeledni?

- De, de - mondta a repülőgép. - Három sietős embert láttam. Már itt járnak a hegy alatt. Az egyik egy égimeszelő, a szája állandóan sírásra görbül.

- Éljen! - kiáltott Bab Berci. - Az nem lehet más, mint Nuuszi Kuuszi, a kacifántosan szerencsétlen varázsló!

- Egy nagyon mogorva ember jön a háta mögött - folytatta a repülőgép -, egy demizson van a kezében.

- Hurrá! - örvendett Bab Berci. - Az meg Rimapénteki Rimai Péntekh. Hozza a csodanektárt. És ki a harmadik?

- Divatos cipőben... - kezdett bele a repülőgép, de Bab Berci félbeszakította:

- Ne is folytasd - mondta -, egy világnagy utazószatyrot cipel, ami látszatra üres.

- De nem üres - vette át a szót a repülőgép -, egy üveg valami van benne. Onnan tudom, hogy időnként előveszi és meghúzza.

Bab Berci sugárzó arccal folytatta:

- Az a valami az üvegben pálinka, és aki meghúzza, az nem más, mint Rév Zoli.

Ebben a pillanatban a palota előtti tér felől dobok pergése hallatszott.

- Elkéstünk - jajdult fel a Fiú. - Ilyen jöttment alakokra vesztegeted az időt, és közben vége mindennek!

- Kedves repülőgép - mondta sietve Bab Berci -, repítsd ide azt a három embert, amilyen gyorsan csak tudod. Siess!

A repülőgép felgyorsult, és merész ívben nekiszaladt az égnek. Szaladni kezdett Bab Berci is, nyomában a Fiúval és Lapázi Lopezzel.

A tér közepén felállított emelvény körül nyüzsgött a sokaság. Az emelvényen embermagaságú pallosra támaszkodva állt a vérvörös ruhás bakó, előtte hátborzongatóan sötétlett a tönk, - amelyre majd az elítéltnak kell hajtania a fejét. Prapapamm - a dobok. Hozták szegény Bedebunk Sáriát. A Fiú már ugrott is. Bab Berci megfogta a karját.

- Ne szeleskedj - mondta neki -, rögtön jön a repülőgép.

De a repülőgép nem jött, Bedebunk Sária meg már a vérpad lépcsőjén lépkedett fölfelé. A tömeg elcsendesült. Lapázi Lopez izgatottan megtapogatta a zsebeit. Elővette a nagymamája süteményreceptjét.

- De jó, hogy nem téptünk el! - mondta neki, és ezzel eltűnt a tömegben.

Bedebunk Sária fönny állt a vérpadon. A királyi palota erkélyén megjelent Utolsó Szaurella. Minden szem rajta. Talán kegyelmet ad. De nem. Ezt mondta:

- Királyi főügyész, olvasd fel az ítéletet!

A királyi főügyész előrelépett, a zsebéből papírlapot vett elő.

- Felséges királynőnk, Utolsó Szaurella nevében - mondta, és szétnyitotta a papírt. Olvasni kezdett. - Végy két tojássárgáját, jól keverd el egy messzely... - Ijedten elhallgatott, tapogatta a zsebeit, kutatott a bő talár ráncai között. Kereste az igazi papírt. Na, azt kereshette!

A nép zsidongott, Utolsó Szaurella pipacsvörösén fölugrott.

- Gúnyt űzöl belőlem, te gazember! - rikácsolta. - Leüttetem a te fejedet is!

Lapázi Lopez közben visszaosont Bab Berci meg a Fiú mellé.

- Ügyes volt - veregette meg a vállát Bab Berci.

- Talán így nyerünk egy kis időt - suttogta Lapázi Lopez.

Nyertek is, mert nagy lett a zűrzavar. A főügyész halottsápadtan nyökögött, dadogott, szaladgáltak a csöndérek, rendérek, katonák és poroszlók, a bakó sem tudta, mitévő legyen, tanácstalanul tekingetett hol a királynőre, hol a főügyészre.

Telt az idő szépecskén.

Utolsó Szaurella kapott észbe legelsőbb, rárivallt a hóhérra:

- Bakó, végezd a kötelességed!

Felzúgott megint a csend, de a mélyén... hallod?... finom percegés, halk csettegés. Mennyei zene. Ez Pálincós Gyurka repülőgépe!

Bedebunk Sáriát durván előrelökik. Két hóhérségéd letérdelteti. Bedebunk Sária feje a tönkön.

A gép leszáll a tér sarkán. Kiugrik belőle Rév Zoli, Nuuszi Kuuszi és Rimapénteki Rimai Péntekh.

A bakó emeli a pallost.

- Csináljatok valamit! - sír fel a Fiú.

- Csend! - kiáltja Nuuszi Kuuszi, a kacifántosan szerencsétlen varázsló, aki azzal van megverve, hogy minden varázslata egy pillanatig tart csak, s aztán szertefoszlik, mintha sohase lett volna. Mondja a varázsigét: - Nuszikuszikuszinuszi, legyen a pallos...

Sújt a bakó.

- ...pávatoll!

És amikor a pallos éle megérintette volna Bedebunk Sária nyakát, pávatollá változott, a hóhér lába elé libbent, de a vérpad deszkáján már nagyot koppant, mert addigra újra pallos lett belőle.

- Mit csinálsz, te ügyetlen fajankó! - harsogott Utolsó Szaurella, a hóhér meg zavarodottan kapkodott gyilkos szerszáma után, nem értette, mi történt.

- Azonnal, királynőm - motyogta, és újra nekihuzakodott. Fölemelte a pallost.

- Nuszikuszikuszinuszi, legyen a pallos - zúg az éles vas - pávatoll!

Megint egy simogatás Bedebunk Sária nyakán.

S nem járt különbül a bakó harmadszorra sem, mert Nuuszi Kuuszi jó ütemben mondta a magáét.

Zúgott a tömeg.

- Csoda történt! - kiáltozták. - Kegyelmet neki!

A főügyésznek visszatért a bátorsága, odaállt Utolsó Szaurella erkélye alá, és fölkiabált:

- Felség, törvényeink szerint akire háromszor sújt a bakó, és mégis életben marad, annak kegyelem jár.

Utolsó Szaurella toporzékolt.

- Nem érdekelnek a törvényeink! Jöjjön új bakó, új pallossal.

- Na, ez aztán több a soknál! - mordult föl Rév Zoli, és világnagy utazószatyra fülét a Fiú kezébe nyomta. - Vigyázz rá! Bab Bercinek tilos ránézni.

Ezzel nekiindult.

- Én is veled megyek - kiáltotta a Fiú.

- Dehogy méysz! - kapta el a karját Bab Berci. - Rév Zolit nem kell féltened. Figyeld csak!

Az emelvény felé törtető Rév Zoli elé odaugrott egy hatalmas termetű poroszló, lökdöste volna vissza, de Zoli nem törődött vele, csak ment tovább. Erre a poroszló kapta a lándzsáját, és a nyelével alaposan fejbe suhintotta Rév Zolit. És puff, mint egy zsák, hanyatt esett. Nem Rév Zoli! Hanem a poroszló, aki ütött.

- Na látod! - magyarázta Bab Berci. - Ha Rév Zolit valaki megüti, nem Zolinak fáj, hanem az ütőnek.

Közben egy másik poroszló is lekevert egy pofont Rév Zolinak - és megsédült tőle. A harmadik hasba rúgta, és azon nyomban a saját hasához kapott és összeesett. Aki meg karddal suhintott rá, annak nyomban kiserkedt a vére. Na, volt csíhi-puhi és haddelhadd.

- Csak az a baj - mondta izgatottan Bab Berci -, hogy a csoda fordítva is érvényes.

- Mármint, ha Rév Zoli üt meg valakit, az neki, saját magának fáj?

- Úgy, úgy - bólogatott Bab Berci, és nézte, hogy Rév Zoli szinte rendet vág a poroszlók, rendérek, csöndérek és katonák között. Pedig zsebre vágott kézzel ballagott.

- Csak van annyi esze, hogy nem üt - mondta a Fiú.

- Nincs - rázta a fejét szomorúan Bab Berci.

Bizony, bizony. Rév Zoli már kivette az egyik kezét a zsebéből. Valaki nagyon felingerelhette. Mert lekent neki egy pofont. Jó nagy pofon volt, mert megszédült tőle. Mármint Rév Zoli.

- Zoli, ne üss! - kiabálták neki Bab Berciék.

De kiabálhattak, amit akartak. Rév Zoli már verekedett, mint egy oroszlán. Csépelte - tulajdonképpen saját magát.

Az ellenfelei látták, hogy egyre gyöngébb lesz, még jobban nekiestek hát. Természetesen ettől meg a csöndérek, rendérek, katonák és poroszlók vesztesége nőtt. Hullott az ellen, potyogott, végül fáradtan eldőlt Rév Zoli is. Szirénázott a poroszlómentő, szedték a sebesülteket. Rév Zolit Bab Berci és Nuuszi Kuuszi mentette ki a heverő testek közül.

Utolsó Szaurella toporzékolt odafönn az erkélyen.

- Micsoda fejetlenség! Micsoda anarchia! Hát katonák vagytok ti? Rendérek? Csöndérek? Poroszlók? Kutyaagumi vagytok! Egy vacak kivégzést nem tudtok rendesen megcsinálni. Látni sem akarlak benneteket - rikoltozta. - A kivégzést holnap ugyanebben az időpontban újra megkísérlitek. S bármilyen rendzavarás lesz, repül a feje a főcsöndérnek, főporoszlónak, főkatonának, főrendérnek és valamennyi őrnek, felvigyázónak, rendezőnek, jegyszedőnek, bakónak, albakónak. - Vérben forgott Utolsó Szaurella szeme, egyre emelte a hangját, a végén már artikulatlanul üvöltött: - Mindenkinek! Mindenkinek a fejét vétetem! - Ezzel nagy garral hátat fordított, s úgy bevágta maga után az erkélyajtót, hogy minden ablaka csiregve-csörögve kitörött.

Szegény Bedebunk Sáriát visszavitték a vártömlöcbe, a főcsöndérek ordítottak az alcsöndérekkel, az alcsöndérek szidták a legalabb csöndéreket és így tovább, mindenki az alattvalóját gyötörte. Akinek nem volt alattvalója, az mehetett zabot hegyezni.

Na, majd holnap!

Azám! Holnap! Mi lesz holnap? - dugták össze a fejüket Bab Berciék.

- Majd én - nyögte a félholtra agyabugyált Rév Zoli -, holnap majd uralkodok magamon.

- Ugyan - mondta fölényes ábrázattal Rimapénteki Rimai Péntekh. - Holnap itt már semmiféle verekedésre nem lesz szükség. - Megsimogatta a demizsonja oldalát. - Most jövök én a csodabalzsammal.

- Hühű! - szisszent föl Bab Berci, mint akit darázs csípett meg.

- Semmi huhű! A nektárom most tökéletes.

- Mire jó a nektárod? - kérdezte a Fiú, de Rimapénteki Rimai Péntekh zavartalanul folytatta:

- Csak szerezni kell valakit, aki a nektáromat az ebédjükbe lopja.

- Ebben a műfajban én elég otthonosan mozgok - szerénykedett Lapázi Lopez.

- Megmérgezed őket? - kérdezte a Fiú.

Rimapénteki Rimai Péntekh egy szúrós pillantást lövellt feléje.

- Arról van szó, kérlek szépen - magyarázta Bab Berci -, hogy Rimapénteki Rimai Péntekh évek óta dolgozik egy csodanektáron, amiből ha egy kiskanálnyit lenyel valaki, azon nyomban jó emberré válik.

- Micsoda? Aranyszívű lesz a kegyetlen királynő? Megkegyelmez az elítélteknek? A hóhér elmegy betegápolónak, a zsugori szétosztogatja a pénzét?

- Így valahogy.

Ámulva nézték a nagy kevercölő-kavarcolót, aki átnyújtotta a demizsont Lapázi Lopeznek.

- Holnap ezt öntsd a készülő ebédjükbe. Ebéd után bárányszelíd lesz valamennyi.

Másnap délelőtt Lapázi Lopez ördögi ügyességgel átlopózkodott a várfalon, egy óvatlan pillanatban besurrant a királyi konyhába. A tűzhelyen rotyogtak az ételek. Aranyedényben Utolsó Szaurelláé, ezüstedényben az udvari népségé, vasedényben meg a katonáké, csöndéreké, poroszlóké, rendéreké.

Sutty, a csodanektár! Egy adag az aranytálba, száz adag az ezüstbe, ezer a vasba.

Na, mehet a hóhér beteget ápolni!

Kongattak ebédre, hordták a tálakat. Kinek milyen dukált. Aranyat, ezüstöt, vasat. Etek. Egyszer csak koppant egy kanál, aki letette, máris futott. Koppant a másik kanál, futott a másik ember is. Kopp-kopp, a kanalak, mint a záporosó, mindenki futott. Még hozzá mindenki ugyanazon kis helyiség felé. Amit hívnak reterátnak, illemhelynek, árnyékszéknek, toalettnak, mosdónak, vécének.

Mert világméretű hasmenés kapott el mindenkit, aki evett a csodanektáros ételből. Utolsó Szaurellától kezdve a legeslegutolsó poroszlójelöltig. Félreverték a harangokat, kitűzték a fekete zászlót, szirénáztak, vészlövéseket adtak le. Ágynak dőlt az egész palota. Orvosok ki, orvosok be.

- Milyen növényekből csináltad te ezt a csodanektárt? - érdeklődött Bab Berci.

A porig sújtott kevercölő suttogva sorolta:

- Ebszelence, pitypang, kutyabenge, csikorgófü, ötujjúfü, büdöscseresznye, kertiberzseny, kegyelemfü, csikorka és szenna.

- Huhh - huhhantott Bab Berci -, ezekből egy is elég egy kiadós kis hasmenéshez.

- Várjunk még egy kicsit - bizakodott Nuuszi Kuuszi -, hátha a hasmenés csak mellékhatás. És főhatásként olyan jók lesznek, mint az angyalok.

- Na, azt várhatod - mondta a Fiú. - Figyelj csak!

Bizony, vad szitkok ömlöttek a várpalotából, szitkozódott Utolsó Szaurella, szitkozódtak a mindenféle udvari népek, szitkozódtak a rendérek, csöndérek, katonák és poroszlók. Ugyan már, dehogy lettek jók, ha lehet, még rosszabbak lettek.

Annyi előnye azonban volt a dolognak, hogy kivégzésről szó sem lehetett néhány napig. Bedebunk Sária föllélegezhetett. De milyen föllélegzés az ilyen?! Meggyógyul a királynő, meggyógyul a hóhér, meggyógyul a sok rissz-rossz imponzor, és kezdik újra a kivégezésdit.

Hej, mitévők legyünk?

Tanácskoztak, sustorogtak, vadabbnál vadabb terveket szövögettek Bedebunk Sária végleges kiszabadítására. Mígnem egy szép napon Bab Berci a homlokára csapott.

- Ó, én ostoba! - mondta. - Megvan a terv.

És se szó, se beszéd, elindult a palota felé.

Éppen idejében, mert nagyban dübögötték már odabent a dobokat, úgy látszik, végleg elmúlt Rimapénteki Rimai Péntekh csodanektárjának áldásos hatása. Készülődtek a kivégzéshez. Ácsolták a vérpadot, köszörülték a pallost, a főügyész magolta az ítéletet, hogy szükség esetén fejből is el tudja mondani, a katonák, rendérek, csöndérek és poroszlók meg gyakorlatoztak, szuronyt szegez, kard ki, kard ki!

És Bab Berci, hogy, hogy nem, ott állt Utolsó Szaurella trónusa előtt. Meghajolt mélyen, a feje majdnem elérte az aranymintás, vörös szőnyeget.

- Mit akarsz, te nagy orrú savanyúság? - rivallt rá Utolsó Szaurella. - Ha nem fontos, amit mondani akarsz, a mai kivégzésen a te lenyakazásod lesz az előjáték.

- Felséges királynő, nagyon fontos, amit mondok - kezdett bele Bab Berci. - Azt szeretném tőled megkérdezni, ki volt az, aki bebeszélte neked, hogy ez a vörös hajú, szeplős vakarcs, ez a Bedebunk Sária szebb nálad.

- Mi, mit beszélsz? - hökkent meg Utolsó Szaurella.

- Mert akkor az az ostoba - ütötte a melegedő vasat Bab Berci - egy pillantást se vetett a te sugárzó arcodra. Az nem pillantott a te fénylően okos szemedbe.

- Na de az orrom! Ez a hatalmas orrom.

- Nagy, nagy - papolt Bab Berci -, szó se róla, nagy. De szenteltél már egy kis figyelmet az orrod ívének? Olyan művészi a te orrod íve, mintha maga Leonardo da Vinci tervezte volna. A te orrod nem nagy, hanem nagyszabású!

Utolsó Szaurella tétován megérintette uborkaorrát.

- Azt mondd?

- Azt - vágta rá vitézül Bab Berci.

- És a pengevékony szám, az előreugró állam, a kiálló pofacsontjaim?

- Mi az, hogy pengeszáj?! Bölcsességre, megfontoltságra utaló ajkak! Egy igazi királynőnek nem lehet élveteg, duzma, pittyes szája. Brrr, rágondolni is rossz! És előreugró állad gyönyörű vonalából süt a határozottság, és amit te kiálló pofacsontnak nevezel, az tulajdonképpen a legklasszikusabb arcszerkezet. Én mondom neked, Utolsó Szaurella, az összes nő sírva-ríva irigykedhet rád. Különösen ez a vörös hajú kis liba. Még hogy egy napon emlegetni veled! Nevetséges - mondta egy szuszra Bab Berci.

Utolsó Szaurella fölkel, a tükre elé állt. Nézte az arcát jobbról, nézte balról, nézte leszorított állal, megtekert nyakkal, fölülről, alulról, csucsorított szájjal, elhúzott szájjal.

Most segíts meg, hiúság istene! - imádkozott magában Bab Berci.

Utolsó Szaurella még egy rondát csucsorított, és így szólt:

- Úgy nézem, van valami abban, amit mondasz. Valóban, ez az orr nagyszabású. Nem vagy te buta ember! - Előretolta az állát. - De még milyen határozott! Erélyes! Büszke! És az arcszerkezetem! Milyen kár, hogy ez a szó nem jutott eszembe korábban. Nézzétek, milyen klasszikus az arcszerkezetem! - Utolsó Szaurella boldogan kacarászott, és udvaroncai felé fordult. - Hát ki a legszebb a világon?

Bab Berci vezényelt, és az udvari léhűtők, pernahajderek, poroszlók, csöndérek, katonák és rendérek egy emberként zúgták:

- Utolsó Szaurella a legszebb a világon!

A királynő meg gőgös, világcsúf mosollyal visszahuppant a trónusára, és így rendelkezett:

- Ennek itt adjatok egy véka aranyat. Azt a vörös hajú vakarcs libát meg engedjétek szabadon. Menjen isten hírével.

Bab Berci vállán egy véka arany, balján a lány. Így léptek ki a palota kapuján.

- Itt hozom Bedebunk Sáriát, Ámi Lajos keresztlányát, a mi Fiunk örök szerelmét - mondta büszkén Bab Berci.

Volt öröm, nyakba borulás, hejehujázás. Egyes-egyedül csak Nuuszi Kuuszi, a kacifántosan szerencsétlen varázsló állt megkövülten.

Kétségbeesetten nézett Bab Bercire.

- Azt mondd, Ámi Lajos keresztlánya? De hiszen akkor fölöslegesen küszködtünk. Fölösleges volt a gyönyörű varázslatom! Te nem tudtad, hogy Ámi Lajos összes keresztlánya sérthetetlen? Hogy nem lehet őket megölni?

- Dehogynem tudtam. De azt is tudom, hogy bolond, aki hagyja kipróbálni! Na, gyerünk csak, el innen - mondta Bab Berci -, mielőtt újra beborul az ég!

Fölültek Pálinkós Gyurka repülőgépre. A gép gyomrában a sebesült Rév Zoli, feje alatt a világnagy utazószatyor, a bal oldali szárnyon Nuuszi Kuuszi, a jobb oldalin Rimapénteki Rimai Péntekh, a pilótafülkében a Fiú meg Bedebunk Sária, hátul a törzsön lovaglólásban Bab Berci a véka arannyal. A gép erőlködve a magasba emelkedett, a város egyre kisebb lett alattuk, a palota, mint egy inggomb.

- Akkor lássak királyt meg poroszlót, amikor a hátam közepét - mondta Bab Berci.

Pálinkós Gyurka masinája meg köhögött, kerregett, erőlködött.

- Mi az, talán nem adsz igazat nekem? - kérdezte Bab Berci.

- Dehogynem - mondta a repülőgép. - Nem azért köhögök, kerregek, azért köhögök, kerregek, mert túlsúly van rajtam.

- Talán Rév Zoli világnagy utazószatyra - gondolkodott hangosan Bab Berci.

Rév Zoli kirikkantott a gép gyomrából:

- Még mit nem, te ecetnéző! Talán nem látod, mi van az öledben?

Azám! A véka arany. Az volt Bab Berci ölében. Nem sokat teketóriázott, lehajította. Pálinkós Gyurka repülőgépe megkönnyebbült.

- Ez volt az - mondta, és megint olyan vidáman kerregett, mint egy arkangyal varrógépe.

Az arany meg - zuuu - süvített lefelé. Reméljük, nem ütött agyon senkit.

.oOo.